

*Glasilo učencev JVIZ
Destrnik-Trnovska vas*

SONČNI GRIČ

2006/2007

*Glasilo učencev JVIZ
Destrnik-Trnovska vas*

*SONČNI GRIČ
2006/2007*

240 LET ŠOLSTVA V DESTRNIKU

DRAGE UČENKE, DRAGI UČENCI

Tako kot vsako leto smo tudi letos izdali glasilo. S svojo ustvarjalnostjo in kreativnostjo ste ponovno dokazali, da ste v šoli prizadevni in aktivni na številnih področjih. Razumljivo je, da vseh svojih aktivnosti niste mogli opisati. Veseli me, da ste svoje izdelke prispevali tudi otroci iz vrtca in učenci vseh oddelkov naše šole. Verjamem, da nas boste s svojimi idejami še naprej razveseljevali.

Za nastanek glasila gre zahvala vsem delavcem šole, ki so kakor koli pripomogli pri njegovem nastajanju in oblikovanju. Prepričan sem, da boste s svojo energijo, z vzgledom in domiselnostjo še naprej vzpodbujali otroke in jih usmerjali na njihovi poti.

Letošnja izdaja ima posebno težo, saj praznujemo 240 let šolstva v Destrniku.

Ravnatelj:

Drago Skurjeni, prof. ŠV

O DESTRIKU

Ko nas pot popelje od Ptuja proti Lenartu, se nam v jugozahodnem delu Slovenskih goric, vzhodno od ceste in severno nad dolino potoka Rogoznica pogled ustavi na griču, vrh katerega kraljujejo topoli ob cerkvi in šola.

Destrnik se razprostira deloma po širokem slemenu z najvišjo točko pri Sv. Urbanu, deloma po gričevju Mestnega Vrha in po zgornji dolini potoka Rogoznica. Segi tudi na zahodni rob spodnje pesniške doline.

Obsega 17 naselij: Desence, Destrnik, Dolič, Drsteljo, Gomilo, Gomilce, Janežovce, Janežovski Vrh, Jiršovce, Levanjce, Ločki Vrh, Placar, Strmec pri Destrniku, Svetince, Vintarovce, Zasade in Zg. Velovlek.

V kraju z mnogimi naravnimi pogoji sta svoj prostor našla vinogradništvo in sadjarstvo.

ŠOLSTVO V DESTRIKU

Prva zasebna šola je bila prostovoljna in se omenja že leta 1716. Za uradni začetek šolstva v Destrniku štejemo leto 1767, ko je šola postala rednejša. V tem času je pri Sv. Urbanu postal učitelj Jakob Plohl, 1780 pa Franc Denk. Takrat je bilo v razredu 7 dečkov, 2 deklici in 22 ponavljalcev.

Prvi pouk je potekal blizu cerkve v viničariji, ki je verjetno stala na mestu, kjer stoji šola danes.

Leta 1784 je k Sv. Urbanu prišel Leopold Volkmer, vnet duhovnik, učitelj in pesnik, ki je v župnišču ustanovil posebno šolo, ki je bila nekako na ravni normalke in prvih razredov nižje gimnazije. Učenci so pri njem tudi jedli, spali pa so pri Fricu Pečjaku v Vintarovškem Vrh. Simon Povoden piše, da je bila šola zgled vsem drugim sosednjim šolam »ino sedišče toliko imenitnih ino slavnih možov«.

Do leta 1878 je bil pouk v Vršičevi hiši, ki je imela le eno učilnico, letno pa jo je obiskovalo okrog 320 učencev.

Prvo »pravo« šolo so zgradili leta 1829, imela pa je en razred. 1882 je napredovala v štirirazrednico, 1914 pa so začeli graditi sedemrazrednico. Dograjena je bila leta 1924.

Poleg 7 učilnic za po 50 učencev je imela tudi zbornico, pisarno, družinsko in 4 samska stanovanja.

Za obdobje med obema vojnama ni podatkov, ker so Nemci ob koncu 2. svetovne vojne uničili svoje spise, slovensko kroniko in šolsko matico.

Leta 1941, kmalu po okupaciji, so v Destrnik prišle 4 nemške učiteljice, slovenske učitelje so izgnali v Srbijo. Vsi prebivalci (do 50. leta starosti) so morali obiskovati večerne tečaje za nemški jezik.

Po odhodu Nemcev je vladalo pravo razdejanje (šola je bila brez vrat, šip ...), vendar je že 28. maja 1945 spet stekel pouk. Vpisanih je bilo 494 otrok.

Po 9. maju 1945 je skrb za šolo prevzela Karolina Kocmut, učiteljica, ki je bila že deset let v pokoju. V tem času ni bilo slovenskih učiteljev.

Vsako leto so na stavbi potekala obnovitvena dela. Obnovi so se pridružili tudi domačini.

Domačini pri delu (arhiv)

V šolskem letu 1945/46 je bila uvedena sedemletna šolska obveznost.

26. 12. 1945 je bil sklican občni zbor za ustanovitev knjižnice. Nabrali so 15 knjig.

14. 1. 1946 so ustanovili kmetijsko nadaljevalno šolo za mladino od 14. do 18. leta starosti, ki jo je obiskovalo 45 dečkov in 46 deklic. Pouk je potekal trikrat tedensko.

V šolskem letu 1947/48 so začeli otroci z Drstelje obiskovati osnovno šolo na Grajeni.

V letih 1948/49 so na šoli uvedli šolsko mlečno kuhinjo. V tem času je bil šolski obisk zelo slab zaradi različnih bolezni (škrlatinka, tifus), telesne zanemarjenosti, alkoholizma in oddaljenosti.

V novembru 1952 je bil v šolah uveden nov predmet o družbeno moralni vzgoji »moralka«.

V šolskem letu 1952/53 so pričeli v okviru šole izvajati dva tečaja, in sicer tečaj Rdečega križa in gospodinjski tečaj.

18. maja 1953 so učenci v Janežovcih sprejeli Titovo štafeto in pionirji so jo odnesli naprej na Ptuj.

V letih 1955 do 1965 je število otrok naraščalo, stavba je bila še vedno v slabem stanju.

Stara šola (arhiv)

V šolskem letu 1959/60 je bil v petem razredu prvič uveden učni program po novem učnem načrtu z vsemi smernicami reformirane šole. Reforma šole je prinesla uvedbo tujega jezika – nemščine (1959/60) in angleščine (1960/61).

Novembra 1962 se je šola preimenovala v Osnovno šolo Bratje Reš Destrnik.

Takrat so osmi razred začeli obiskovati tudi učenci iz Trnovske vasi.

Za učence osmih razredov je bila organizirana praksa v proizvodnem podjetju. Izvajali so jo v različnih podjetjih in se na ta način seznanjali s proizvodnjo in spoznali delo za tekočim trakom.

Strokovno učiteljsko knjižnico so preuredili v šolskem letu 1963/64. Pionirski in mladinski knjižnici sta knjige podarila dr. Jože Potrč in podjetje Vinko Reš iz Ptuja, ki je prevzelo patronat nad šolo.

V šolskem letu 1964/65 so dokončno uredilo igrišče in delavnico za tehnični pouk.

Prvi statut šole je bil sprejet 9. 4. 1964. Sprejeli in potrdili so ga šolski odbor, delovni kolektiv in odbor Skupščine občine Ptuj.

V januarju 1964 so na šoli uvedli govorilne ure in organizirali Šolo za starše.

Šolska dejavnost (arhiv)

V letu 1966 je zraven Titove štafete prvič potovala še Kurirčkova pošta.

V letih 1966/67 je bila prvič organizirana mala šola, učni proces pa so izvajale vzgojiteljice iz vrtca.

Ob 200-letnici ustanovitve šole (1967/68) je potekala slavnostna otvoritev prenovljene šole. Šola je bila v celoti opremljena s sodobnimi stoli in mizicami. Spominsko ploščo na pročelju je odkril predsednik SO Ptuj Franjo Rebernak.

Šolsko leto 1969/70 (arhiv)

V šolskem letu 1970/71 so se začele aktivnosti za prehod na petdnevni delovni teden. Dokončno so uredili prostor za knjižnico in prostor za dodatno pomoč. Del učilnic so preuredili v kabinete, saj je bil 1973/74 uveden kabinetni pouk.

Učenci so se udeleževali številnih tekmovanj. Ob zaključku bralne značke so jih obiskali znani slovenski ustvarjalci. Za vse učence so bili organizirani zdravniški in zobozdravstveni pregledi.

V šolskem letu 1976/77 je prevzel ravnateljevanje Borut Predan.

Šolsko leto 1977/78 (arhiv)

V šolskem letu 1979/80 je prvič izšlo šolsko glasilo Sončni grič, ustanovljeno je bilo tudi šolsko športno društvo.

Šola je v letu 1986/87 svečano praznovala 220-letnico obstoja.

Ravnateljstvo je 1. 9. 1988 prevzela Marta Krivec.

Šolsko leto 1988/89 (arhiv)

9. 6. 1989 so na šoli proslavili prvi dan šole.

V letu 1990/91 je prišlo do velikih političnih prelomnic (osamosvojitve) in sprememb v šolstvu. Spremenila se je zakonodaja: Novi zakon o MDR, novi ZOFVI v OŠ, kolektivna pogodba in zakon o zavodih. Šola se je 22. 11. 1991 preimenovala v OŠ Destrnik.

V šolskem letu 1991/92 je bilo uvedeno eksterno preverjanje znanja iz matematike, slovenskega jezika in izbirnega predmeta. Uvedena so bila tri ocenjevalna obdobja, stekle so priprave na podaljšano opismenjevanje in opisno ocenjevanje.

V marcu 1994 so stekle intenzivne priprave za gradnjo telovadnice in prizidka (priprava načrta in dokumentacije).

Za učence je bil skupaj s podjetjem Ontario iz Ptuja organiziran tečaj tujega jezika (nemščine in angleščine). Šola je izvajala projekta Upanje 2000 in EKO teden, v skladu z učnim načrtom je organizirala športne, kulturne in naravoslovne dneve. Učenci so se udeleževali najrazličnejših tekmovanj in bili bolj ali manj uspešni.

V pouk so učitelji vključili nove oblike dela: nivojski pouk, diferenciacija, integrirani pouk in projektno učno delo.

Temeljni kamen za gradnjo prizidka in telovadnice je bil položen 21. 6. 1996.

Gradnja telovadnice (arhiv)

V šolskem letu 1996 je ravnateljstvo prevzel Drago Skurjeni. Veliko pozornosti je namenil in še namenja strokovni in osebni rasti vseh zaposlenih, saj se zaveda, da je dober učitelj – zadovoljen učitelj.

V tem šolskem letu sta šolo obiskala takratni predsednik države Milan Kučan in starosta športa in zdravega duha Leon Štukelj.

Obisk Leona Štuklja (arhiv)

Obisk Milana Kučana (arhiv)

V šolskem letu 1997/98 sta se matični OŠ Destrnik priključili še podružnični šoli Trnovska vas in Vitomarci. Šola se je preimenovala v Javni vzgojno-izobraževalni zavod OŠ Destrnik-Trnovska vas-Vitomarci.

Istega leta se je šoli priključil oddelek male šole. Zraven zimske in letne šole v naravi je učencem ponujena še možnost pridobivanja novih znanj v centrih šolskih in obšolskih dejavnostih.

Svečana otvoritev telovadnice, prizidka in obnovljenega starega dela šole je bila 12. 9. 1998.

V šolskem letu 2000/01 so učenci iz Trnovske vasi ponovno pričeli obiskovati pouk na predmetni stopnji v Destrniku.

Otvoritev prizidka in telovadnice (arhiv)

Uvajanje devetletke v prvem in sedmem razredu smo pričeli v šolskem letu 2001/02.

V šolskem letu 2002/03 se je osnovna šola Vitomarci priključila osnovni šoli Cerkvenjak. V tem šolskem letu sta na šoli potekala simpozija o Leopoldu Volkmerju in Matiji Murku.

V šolskem letu 2004/05 je bil sprejet sklep o menjavi tujega jezika v prvi in drugi triadi devetletke. Šolo je v tem letu obiskal minister za šolstvo in šport Milan Zver.

Organizirani so bili kulturni, naravoslovni, športni in tehniški dnevi, v katere so učenci aktivno vključeni. Svoje znanje so učenci pokazali na številnih tekmovanjih, kjer so dosegali in še dosegajo lepe rezultate. Šola je organizirala finalno tekmovanje v skokih z male prožne ponjave (leta 2003) in polfinalno državno prvenstvo v malem nogometu za starejše deklice (leta 2005).

Šola je vključena v projekt Zdrava šola in Siva čaplja. Učenci in učitelji so sodelovali na Festivalu vzgoje in izobraževanja v Celju in na Dnevih izobraževanja v Ljubljani.

Šolsko glasilo Sončni grič je začelo ponovno izhajati.

Ob zaključkih bralne značke smo v tem obdobju gostili: Borisa A. Novaka, Evo Škofič Maurer, Nežo Maurer, Andreja Rozmana in Primoža Suhodolčana.

Šola se aktivno vključuje v življenje in delo v občini, učenci sodelujejo na prireditvah s kulturnim programom.

RAZMIŠLJANJE OB 240-LETNICI ŠOLE

Šolstvo se je na Štajerskem začelo razvijati že zelo zgodaj. V Slovenskih goricah segajo začetki v 12. in 13. stoletje, prve oblike organiziranega šolstva v okviru cerkve in protestantske cerkve zasledimo zlasti na vzhodu pokrajine.

Cesarica Marija Terezija je konec 18. stoletja dala Slovincem več kot vsi kasnejši politiki ali vladarji slovenskih dežel. 1777 je bila sprejeta diploma, s katero so praktično uzakonili začetek organiziranega šolstva, tedanji otroci so imeli na voljo računstvo, branje, pisanje oziroma tiste kompetence, ki so jih morali pridobiti za življenje in delo. Dunajski dvor je s to uvedbo pričakoval večje prihodke, dohodke od davkov, oživitev ekonomije, imeli so praktične interese. Slovinci in slovenski ljudje so se začeli bolj zavedati, da pripadajo slovenskemu narodu. Še bolj so začeli gojiti slovensko kulturo in slovenski jezik, prepričan sem, da se je slovenski narod po zaslugi Marije Terezije izoblikoval v zrel evropski narod. Nekaterih narodov (npr. Bretoncev na zahodu Francije in Furlanov na severu Italije), ki so bili veliko številčnejši, kot smo Slovenci, a niso imeli svojega šolstva, danes ni videti na zemljevidu Evrope ne v geografskem, ne v ekonomskem, ne v političnem smislu, kar pomeni, da je šolstvo močno vplivalo na oblikovanje slovenskega naroda, za to pa je zaslužna Marija Terezija.

Veliko zaslug imajo seveda tudi duhovniki in mežnarji, povezani s cerkvijo na Slovenskem, ki so bili edini intelektualci v tistem času. Šolstvo se je potem zelo razmahnilo, tudi poklicno, pridobivali so večšine in znanje, ki so ga potrebovali na kmetijah, gospodarstvo je raslo, prišlo je do gospodarskega razcveta, zasluga pa gre predvsem usmerjenemu kurikulumu. Šolstvo je bilo organizirano tudi v Destrniku še preden je Marija Terezija izdala takšen dekret, in to v Janežovskem Vrhu, v neposredni bližini današnje šole.

Vesel sem, da se je v Slovenskih goricah, v Destrniku, pri Urbanu razvilo šolstvo. Pomeni, da so se že naši dedje zavedali pomena šolstva. Tudi v času zedinjenja Slovenije je Urbanska fara igrala pomembno vlogo.

Moji spomini na osnovno šolo so zelo živi. Spominjam se 200-letnice šole, takrat so jo obnavljali. Želel sem si iti v šolo in postati šolar, sestra je bila v šoli že dve leti. Zelo živo se spominjam prvega šolskega dne, ko sva s sosedom in z mamicami šla skupaj v šolo. Sprejela nas je učiteljica Ivanka Ogrinc, ki je še danes zelo aktivna. Še danes z njo in s sošolci obujamo spomine na takratne čase. Letos smo se spet dobili s sošolci. V šolo sem stopil, ko je bila 200-letnica že mimo. Takrat ni bilo problemov, s katerimi se srečujemo danes. Imeli smo celo tri oddelke prvega razreda (a, b, c), kar je bil fenomen, kasneje je število močno upadalo, tako da so bile težave pri oblikovanju oddelkov v zadnjem razredu. V sedemdesetih letih so se ljudje v času hitre industrializacije selili v mesta, danes je proces obraten. Ljudje želijo živeti na vasi, ker je kakovost življenja bistveno boljša od življenja v mestih.

Zgodbic iz otroštva je zelo veliko. Menim, da osnovna šola pušča pri ljudeh največ zgodb, ki jih kasneje kot babice in dedki pripovedujejo svojim vnukom.

Živo se spominjam, ko mi je stric pripovedoval svoje zgodbe, kako so tekmovali med seboj učenci različnih vasi, tudi stepli so se kdaj. Spominjam se pripetljaja, ko je učiteljica vprašala, kdo bi želel iti v drugi oddelek, in sem edini dvignil roko. Želel sem si spremembe. Vesel sem to doma povedal mami. Bila je zelo razočarana in je šla naslednji dan v šolo ter vprašala učiteljico, kakšni so razlogi za to. Ta je povedala, da ni nobenega razloga, samo preizkusila je, ali jo imamo radi. Edini sem »padel na to finto« in izrazil željo, da bi zamenjal razred.

Prijetne spomine imam na matematiko. Zaradi strogosti profesorja Galuna smo bili Destrničani zelo uspešni na različnih tekmovanjih v matematiki. Velikokrat smo molili, da bi bilo pri uri vse v redu.

Največ smešnih zgodb je povezanih z matematikom profesorjem Galunom.

Enkrat je napisal na tablo eno veliko formulo in rekel: »No, v mestih znajo to rešiti, vi pa pojma nimate.« Pa smo rekli, da znamo. Jaz, ki sem imel prej petico, naloge nisem znal rešiti in sem edini v razredu dobil cvek.

Takrat nam je profesor dejal, da mestni učenci določeno nalogo znajo rešiti, mi pa ne. Tudi na podeželju smo imeli nekatere prednosti pred mestnimi šolami. Zelo dobri smo bili pri matematiki, tudi pri šahu smo dosegali bistveno boljše rezultate od vseh šol v mestih. Seveda smo bili pri določenih disciplinah slabši, saj nismo imeli npr. telovadnice in igrišča in so imele ostale šole boljše pogoje. Lahko bi rekli, da so mestni učenci dosegali višje standarde znanja. Tega danes ne moremo več trditi, danes te razlike izginjajo. Lahko celo rečemo, da imajo učenci v Slovenskih goricah boljše materialne pogoje dela za osnovno šolo kot v mestih. Včasih so učenci iz Trnovske vasi in Vitomarcev hodili v šolo v mesto in mi smo jim kar malo zavidali. Danes so standardi in materialni pogoji pogosto boljši na podeželju kot v mestih, kar je povezano z demografskimi trendi.

Želim si, da bi se demografski trendi obrnili, da bomo imeli več otrok. Čez nekaj let bomo imeli ugodnejšo sliko. Danes imamo preveliko število učiteljev, kar nam povzroča težave. Slovensko šolstvo je solidno, stremeti moramo, da bo boljše od evropskega povprečja.

Zavedati se moramo, da so spremembe nujne, da ni obdobja brez sprememb, tudi v šolstvu ne, še posebej pri nas, saj smo spreminjali šolstvo iz nekega čisto drugega sistema. To je dodaten razlog, da ga razvijamo naprej. Slovenci imamo dobre potenciale, veliko boljše kot npr. Francija. Imamo mlajše učitelje, pridobivajo si dodatne kompetence, saj so tudi oni podvrženi vseživljenjskemu učenju. Potenciali slovenskega šolstva, tako človeški viri kot materialni pogoji, so dobri.

Slovenija mora biti boljša od povprečja, za nas sta lahko vzgled Finska in Danska, ki sta majhni državi, imata pluralen, fleksibilen sistem, različen postopek. Imamo dobro podlago financiranja šolstva, vanj vlagamo več, kot je evropsko povprečje. Kakovost našega šolstva mora biti večja od evropskega povprečja in menim, da to lahko uresničimo. Zagotavljamo večjo kakovost šolstva, več denarja vlagamo v razvoj šolskega sistema, kar prinaša večjo dodano vrednost, manj pa v vzdrževanje sistema in za politiko plač.

Čustveno sem tesno povezan z Destrnikom, kjer sem obiskoval šolo, preživel otroška leta. Danes so tu res fenomenalni pogoji za izobraževanje, usposabljanje in vzgojo, želel bi si dovolj otrok, da bi jih bilo v prihodnosti več, kot jih je danes. Kot vemo, jih je bilo leta 1850 dvakrat več kot danes. Prepričan sem, da se v Sloveniji za prihodnost šol na podeželju ni treba bati. Vesel sem, da se Slovenske gorice tako hitro razvijajo. Če bi se nekdo vrnil v Slovenske gorice po 20 ali 30 letih, jih ne bi prepoznal. Gre za radikalne spremembe v okolici, kulturi krajine. Vse oblike sodobne komunikacije in drugi viri omogočajo ljudem, da se selijo na podeželje, ne da bi bili prikrajšani za kakršno koli informacijo in prav to zagotavlja podeželskim občinam prihodnost ter velike potenciale v razvoju. Vse, kar smo vlagali v šole v Destrniku, Trnovski vasi in Sv. Andražu, ni izgubljeno, saj pomenijo šole kulturno središče življenja v občinah. Verjamem, da bodo to vlogo odigrale tudi v prihodnosti.

dr. Milan Zver

DELAM S CILJEM ZMANJŠEVANJA RAZLIK

Sam delam na tej šoli že 25 let, zato bom zapisal nekaj besed o svojem doživljanju šole v teh letih.

1981 sem se zaposlil že kot absolvent športne vzgoje, saj sem želel poučevati in dokazati, da so tudi podeželski otroci sposobni dosegati rezultate, merljive z učenci iz mestnih šol. Začetki so bili naporni, saj je šola zelo zaostajala pri materialnih pogojih (ni bilo telovadnice in zunanjih atletskih površin). V polni meri pa smo izkoristili naravne pogoje (znana je bila proga za kros okrog Črnka).

Skozi leta smo počasi in zanesljivo dohiteli, v zadnjih letih pa na posameznih področjih tudi prehiteli pogoje in rezultate ostalih šol.

Nastanek občine Destrnik-Trnovska vas, začetek investicije v šolo, priključitev PŠ Trnovska vas in Vitomarci in kasneje delitev občine Destrnik-Trnovska vas na tri nove občine ter odcepitev PŠ Vitomarci, vsi ti dogodki so spremenili materialno in vsebinsko sliko šole. Z novo šolo smo dobili pogoje za sodobno poučevanje. Opremljena je z najsodobnejšo učno tehnologijo, s klimatskim sistemom in sodi med energijsko najvarčnejše objekte v Evropi.

Šola Destrnik se je leta 1998 preimenovala v OŠ Destrnik-Trnovska vas-Vitomarci in leta 2003 v OŠ Destrnik-Trnovska vas. Spremembo imen so pogojevale priključitve in odcepitve podružničnih šol.

Trenutno obiskuje šolo Destrnik-Trnovska vas 325 otrok, in sicer v Destrniku 263 od 1. do 9. razreda, v PŠ Trnovska vas pa 62 otrok od 1. do 6. razreda. V šoli je zaposlenih 66 delavcev (14 nepedagoških, 44 strokovnih v šoli in 8 v vrtcu).

1996 se je pričela tudi vsebinska prenova šole (uvajanje 9-letke). Ker smo sledili smernicam MŠŠ in izkoristili napredno razmišljanje občinskih svetnikov, smo uspeli zagotoviti sredstva tudi za nadstandard (tuji jezik, računalništvo in varstvo vozačev).

V zadnjih letih smo menjali prvi tuji jezik, obenem pa preko izbirnih predmetov in s pomočjo sredstev Občin Destrnik in Trnovska vas zagotovili poučevanje drugega tujega jezika od drugega razreda dalje. Šola se vključuje v različne državne in mednarodne projekte. Na tekmovanjih učenci izkazujejo svoje sposobnosti, kar dokazujejo odlični rezultati tudi na državnem nivoju.

Velik poudarek dajemo dobrim odnosom v kolektivu, med učenci in učitelji ter starši. Nenehna želja po dodatnem izobraževanju učiteljev nam zagotavlja večjo kakovost. Dobri odnosi z društvi v posameznih občinah nam dajejo motivacijo za ustvarjanje tudi na raziskovalnih področjih. S priključitvijo vrtcev smo dodatno popestrili vsebinsko strukturo šole, ugotavljamo pa, da bo treba v naslednjem obdobju še veliko vlagati v prostorsko posodobitev vrtca, saj ti pogoji ne ustrezajo sodobnim standardom. Trenutno obiskuje vrtec v Destrniku 38 otrok v dveh skupinah. Zaradi prostorske omejenosti vozijo starši otroke tudi v sosednje vrtece (največ v Ptuj in vrtec PŠ Trnovska vas), 17 otrok pa čaka na vpis v domači vrtec.

Na vseh področjih si želimo še boljše rezultate, čeprav smo ponosni na vse doseženo.

Ob 240-letnici se učencem, staršem, delavcem šole in vsem, ki so soustvarjali šolstvo v Destrniku, zahvaljujem in jim čestitam ob častitljivem jubileju.

Ravnatelj:
Drago Skurjeni, prof. ŠV

NAŠA, MOJA DESTRNIŠKA ŠOLA

*Indi mala detjan.
co trplakova in Francet Pukšič sta lepr in persično odr
rezala v perzan, sedvedel je tolan. bta večena 1. rane
da.*

ŠOLA: le redko katera beseda ima toliko pomenov kot ta. Z njo v najširšem pomenu besede poimenujemo ustanovo, v kateri se izobražujemo. Šola je tudi poslopje, kamor hodimo k pouku in v katerem si nabiramo znanje.

Kadar naše življenje ni posuto z rožami, radi rečemo, da smo šli skozi trdo šolo življenja. Ob izkušnjah, ki smo si jih pridobili, ali ob kakšnem neuspehu, se tolažimo s tem, da vsaka šola nekaj stane.

Prav poseben pomen pa ima naša, destrniška šola. Na eni strani zaradi častitljive starosti, na drugi strani pa zaradi tega, ker je skozi to šolo šlo na stotine učencev, ki so pomembno vplivali na dogajanja na vseh področjih javnega, kulturnega in gospodarskega življenja doma ter po svetu. Med njimi naj omenim samo legendarnega učitelja in duhovnika Leopolda Volkmerja.

Tudi sam sem našo šolo z veseljem obiskoval pred 34 leti pri moji najljubši učiteljici Mariji Kralj, ki naju je skupaj s sošolko Marjanco z igrico "Jaz sem stari doktor Zdravič" prvič postavila pred občinstvo na odrske deske.

Ni čudno, da smo si po končanem študiju in vrnitvi v domače kraje zadali nalogo, da našo šolo obnovimo, dogradimo ter zgradimo za podeželje še nepojmljivo telovadnico. Hvala vsem mojim sodelavcem, ki so pri tem projektu sodelovali.

Ves čas preko občinskega sveta skrbimo za najboljše materialne pogoje tudi pri dopolnilnem programu izobraževanja, saj se zavedamo, da je znanje največja vrednota, da se naložba vanj obrestuje šele na daljši rok, zato pa se vrne obilno in bogato.

Hvaležen sem, da odlične pogoje, ki smo jih soustvarili, naši mladini z ljubeznijo in znanjem nadgrajujejo naši učitelji skupaj z vodstvom šole.

Prav takšno sožitje vseh v naši šoli in kraju je zagotovilo za nadaljnji razvoj posameznika in družbe kot celote ter za prepoznavnost doma in po svetu.

Hvala vam vsem za vrednote, ki jih puščate našim znanjem, in le tako naprej.

Bivši učenec,
vaš župan in poslanec
Franc Pukšič

Spomini so zvesti in dragoceni spremljevalci človeka vse do njegovih zadnjih dni. Med njimi so prijetni in manj prijetni. Nekateri od teh nas pogosto zvabijo v leta, ko je naša generacija odrasčala in dozorevala ob koncu zadnje vojne vihre ter po njej v nenormalnih okoliščinah. Po osvoboditvi smo navdušeni upali v novo pravično prihodnost in v čase brez nasilja.

Prav v teh dneh mineva dvainšestdeset let od konca vojne in zmagovitega boja zoper nacistično nasilje tudi na slovenskih tleh. Zločinska namera okupatorja je bila med drugim tudi sistematično potujčiti naš najmlajši rod, ga narodnostno, razumsko in čustveno pohabiti. Ivan Cankar je v Mojem življenju zapisal: »Vsaka mladost je polna sreče in radosti, sijajnega sonca in prešernega smeha ...« To žal ni veljalo za množico slovenskih otrok v času vojne. Okupator jim je namesto radosti in smeha vsilil ... kelih krivičnega trpljenja in prezgodnjega spoznanja ...«

Takoj po vojni je bila prva poglobljena skrb in naloga šoloobvezno mladino na Slovenskem znova vključiti v redni in dobro organiziran pouk. S pripravami na redni pouk na urbanski osnovni šoli so začele v začetku poletja 1945 tri predvojne izkušene učiteljice, in sicer okoli 70 let stara in že upokojena učiteljica Kocmutova, ki so ji nacisti med vojno ustrelili sina, med vojno izgnana Ema

Potrč in Ženka Kovač, ki se je po končani vojni vrnila iz koncentracijskega taborišča Ravensbruck. Kocmutova, ki je bila v naši družini zelo spoštovana, mi je ob neki priložnosti potožila o težavah v zvezi s pripravami na pouk in me povabila k sodelovanju. Prav tedaj sem bil kot tehnični referent na Komandi mesta Ptuj demobiliziran in sem se vpisal v peti razred ptujske gimnazije. Glede vabila nisem pomišljal. Z vednostjo tedanjega ravnatelja gimnazije prof. Franceta Stiplovskega in s soglasjem Okrajnega odbora Osvobodilne fronte sem se odločil prisrčno na pomoč urbanski šoli.

Šolsko zgradbo je bilo potrebno najprej temeljito pospraviti in očistiti, učilnice pa pripraviti za skoraj 400 šoloobveznih otrok, rojenih v tridesetih letih minulega stoletja. Razdelili smo jih na sedem oddelkov, pouk pa je bil v dveh izmenah. Zaradi dopoldanskega pouka na gimnaziji mi je bil zaupan popoldanski oddelk, kolegice pa so prevzele vsaka po dva oddelka. Dodelile so mi učence višjih razredov, ki so mi bili po letih najbližji.

Glavni smoter in poudarek pri pouku je bil v sproščenem vzdušju razbremeniti in osvoboditi učence vplivov ter posledic okupatorjeve vzgoje, jih s pomočjo domačega narečja čim bolj približati pogovorni in knjižni slovenščini ter po tej poti znova vzbuditi in gojiti slovensko narodno zavest. V pogostih razgovorih s starši smo dosegli popolno medsebojno razumevanje in njihovo podporo prizadevanjem šole. Tudi sicer so bili stiki s starši zelo pogosti, kar je bilo odločilnega pomena za šolski uspeh.

Učbenikov, zvezkov, pisal in drugih potrebščin ni bilo. S seboj smo prinašali leposlovne knjige iz lastne knjižnice in brali odlomke iz del slovenskih pisateljev pa tudi z ljudsko in umetno poezijo smo jih seznanjali. Marsikdaj smo tudi zapeli kakšno narodno in partizansko. Osebo sem dajal prednost Cankarjevimi črticam, Prešernovi poeziji in zbirki Štreklejvih ljudskih pesmi. Na tehničnem odseku ptujske mestne komande, ki ga je vodil ptujski rojak major Miloš Polič, in v ptujskem garnizonu, ki mu je poveljeval znani domačin s Sel poročnik Heribert Sorec, sem od časa do časa »nabirmal« kopico zvezkov, pisarniškega papirja in svinčnikov ter vse to s kolesom tovoril k Urbanu.

V okupatorjevi šoli pridobljeno znanje iz zgodovine, zemljepisa in prav tako pri drugih predmetih je bila popolna »tabula rasa« (nepopisan list). Dediščina nemških zgodovinskih in zemljepisnih učil, ki smo jih našli na šoli, so bili v glavnem stenski zemljevidi Tretjega rajha, Hitlerjeve slike, grafične risbe iz starogermanskih sag o Nibelungih in kopica tiskanih letakov s kljukastimi križi različnih velikosti. Zgled pravcatega atentata na slovensko narodno zavest.

Tako smo morali pri zgodovinskem in zemljepisnem pouku začeti znova. Trudili smo se predstaviti učencem glavne utrinke iz slovenske narodne zgodovine in dogajanja v času slovenskega upora proti okupatorju, tudi medvojna dogajanja v domačem kraju. Po pozneje zbranih podatkih je na območju sedanje destniške občine čas druge vojne in nacistične okupacije terjal med domačini 102 življenj. Med temi je bilo 6 partizanov, 17 ustrelenih talcev, 11 umrlih v nacističnih in ustaških koncentracijskih taboriščih, v nemški vojski pa je padlo 50 prisilno mobiliziranih domačinov.

Tudi zemljepisno učno gradivo smo obravnavali v enakem slogu. Določeno število ur smo posvetili tudi naravoslovnemu in matematičnemu pouku ter pouku drugih predmetov. Učenci so imeli tudi veroučne ure, ki jih je vodil tedanji in med vojno izgnani urbanski župnik Ivan Razbornik.

Naj ob koncu poudarim, da smo se v nekajtedenskih pripravah na redni šolski pouk, ki je sledil 15. oktobra 1945, trudili, da bi učencem posredovali vsaj najskromnejšo podlago za njihovo nadaljnje šolanje na osnovni stopnji. Tudi za nas štiri odgovorne je bilo teh nekaj tednov dragocena in nepozabna življenjska izkušnja. Zame osebno je bila ta izkušnja tako spodbudna, da sem se nepreklicno odločil za prosvetni poklic in se 15. oktobra 1945 vpisal na mariborsko učiteljsko šolo.

Moji spomini na urbano šolo iz leta 1945 so simbolno povezani tudi z nekaterimi kasnejšimi dogajanja v domačem kraju, zlasti z občinskim praznikom na Destniku leta 1967, ki je časovno sovpadal z 200-letnico šole, z obnovo njene zgradbe in prosvetnega doma, s posodobitvijo regionalne ceste Ptuj–Lenart ter nekaterimi drugimi pomembnimi dogodki. V istem času je ptujska občina dokončala izgradnjo ene od primestnih stanovanjskih sosesk in doma upokojencev, cesto med obema, ki predstavlja nadaljevanje Ciril-Methodovega drevoreda, pa poimenovala po leta 1816 umrlem urbanskem duhovniku in pesniku Leopoldu Volkmerju.

Franjo Rebernak

MOJI SPOMINI NA RAVNATELJEVANJE V OŠ DESTRIK

Kot ravnatelj sem nastopil službo v Osnovni šoli Destrnik 2. novembra 1976. Prvi vtis je bil kar dober. Učiteljski kolektiv me je dobro sprejel. Po nekaj dneh se je začelo kazati, kaj vse mora ravnatelj delati.

Zjutraj me je poklicala takratna učiteljica in me pozvala, naj pridem v učilnico nekaj pogledat. V učilnici so sedeli učenci v plaščih in bundah, iz rež na peči pa se je neusmiljeno kadilo. Nekako sem moral rešiti situacijo. Šel sem na šolsko igrišče, nakopal ilovico in jo zmečkal ter zamazal stike plošč na peči. Takoj smo začeli iskati poti, da bi prišli do centralne kurjave, in to se je v naslednjem letu tudi uresničilo.

Pouk je potekal v dveh izmenah, pedagoško delo je bilo zelo težavno za učence, pa tudi za učitelje. Poskusil sem izboljšati stanje in iz dveh stanovanj smo preuredili učilnici. Dela smo se lotili z veliko vneme kar sami učitelji. Podrli smo vmesne stene in uredili dve učilnici. Vzdušje ob zmagi je prineslo boljše rezultate, večje zadovoljstvo pri učencih in učiteljih.

Dobro sem sodeloval s krajani, saj sem vsa leta organiziral likovne razstave. Za ta izziv me je navdušil dober likovnik in učitelj Emil Štumberger. Šel sem do profesorja Bojana Golije, ki je prevzel strokovno vodstvo in analizo del, ki so nastala na likovni koloniji v Destrniku. Na njej so sodelovali akademski slikarji in kiparji: Bojan Golija, Slavko Korez, Albin Lugarič, Lajči Pandur, Ervin Kralj in mnogi drugi. Po končanih likovnih kolonijah so bile likovne razstave v šoli z bogatimi uvodnim glasbenim programom in nastopom, ki so ga pripravljale učiteljice naše šole.

Uvodne misli in otvoritev je prevzela umetnostna zgodovinarica ga. Marija Cobel, ob koncu so krajanke in krajani pripravili zakusko za vse udeležence, zapel pa je moški pevski zbor Svoboda Destrnik pod vodstvom Marije Stöger.

Na šoli sem vodil tudi društvo Mladi gasilec. S člani sem se udeleževal srečanj in tekmovanj, na katerih smo dosegali zavidljive uspehe in rezultate. Bili so zares lepi občutki.

Dokler sem bil ustvarjal na pedagoškem in gospodarskem področju, me je hvalil tudi predstojnik za šolstvo. Tako je bilo vse do konca mojega tretjega mandata. Nekaj mesecev pred iztekom je prišlo med nekaterimi učitelji in mano do nerazumevanja in celo do nekaterih osebnih interesov. Nisem dobil podpore in v naslednjem mandatu nisem bil več imenovan za ravnatelja. Zaradi veliko vloženega truda skozi vsa leta mojega ravnateljstva me je to tako močno vznemirilo, da sem zbolel, se zdravil leto in pol, nato pa sem se upokojil. Dolgo sem potreboval, da sem pozabil na storjeno krivico, ki so mi jo storili takratni zavod za šolstvo in tisti nerealni učitelji.

Borut Predan

Leta 1962 sem prišla na novo službeno mesto v Destrnik. Prijazno me je sprejela upraviteljica Marija Kralj. Zaupala mi je poučevanje v 1. b razredu. Takrat smo poučevali vsak v svojem razredu, v 6., 7. in 8. razredu pa še določene učne predmete. Učiteljev za predmetni pouk namreč takrat še ni bilo. V sedmih učilnicah je potekal pouk v dveh izmenah, dopoldan razredna stopnja, popoldan pa predmetna. V dolgih klopih je sedelo v velikih učilnicah več kot 40 učencev. Devet učiteljev je poučevalo več kot 490 učencev. Telovadnice ni bilo, pripravljati so začeli le igrišče pod šolo. Učenci so prihajali v šolo peš iz vseh vasi šolskega okoliša, iz Trnovske vasi pa v sedmi in osmi razred. Pouk smo začeli že ob sedmi uri zjutraj. Učitelji smo imeli na razpolago le črno tablo na stojalu, kreda in le malo učnih pripomočkov. In še te smo v glavnem pripravljali sami.

V mrzlih zimskih dneh smo velike učilnice ogrevali le s po eno lončeno pečjo. V celem kraju so bili le štirje osebni avtomobili in dva televizijska sprejemnika. Prometne povezave s Ptujem so bile le dvakrat tedensko. Oskrba v edini trgovini je bila izjemno skromna (sol, sladkor, petrolej ...).

Šola in z njo učitelji smo bili središče vseh pomembnejših dogodkov v kraju (akcije zbiranja denarja za potres v Skopju, lesa za obnovo oken v šoli, sestanki za najrazličnejše druge dejavnosti, šola za starše ...). V tem času se je v šoli opravljala tudi medicinska dejavnost (cepljenje dojenčkov, šolarjev in odraslih, posvetovalnica za dojenčke in zdravniški pregledi za šolarje). Vse to nam je tudi koristilo pri spoznavanju in utrjevanju stikov s starši.

Učitelji smo v tem času stanovali v šoli (sobe v stanovanjskem delu). Potrebe so pokazale nujno po izgradnji stanovanjskega bloka, ki so ga za potrebe miličnikov in učiteljev pričeli graditi že v naslednjem letu. Po izpraznitvi šolskih prostorov v stanovanjskem delu šole smo pridobili prostore za širjenje šolske dejavnosti (kabineti za učila, knjižnica ...). V tem času so se izboljšale tudi prometne povezave s Ptujem, zato so starši lažje odhajali v službe, več učencev v srednje šole. Standard se je v nekaj letih hitro izboljševal. Šolski vodovod je omogočil napeljavo centralne kurjave v šoli in ustrezne sanitarije, izboljšali pa so se tudi pogoji za delo v šolski kuhinji.

Dolge klopi so v nekaj letih zamenjale lesene mizice in stoli, dobili smo sodobnejše table (zelene) in boljšo razsvetljavo. Vedno več učil in učnih pripomočkov je omogočilo tudi boljši pouk na razredni in predmetni stopnji. Učenci so sprejemali novo znanje z veliko radovednostjo in s hvaležnostjo, saj so vse informacije lahko dobili le v šoli (mediji so bili težko dosegljivi in dragi). Na šolo so začeli prihajati predmetni učitelji (pouk na predmetni stopnji je potekal v kabinetih), razredni učitelji pa smo pridobivali višjo izobrazbo s študijem ob delu na Pedagoški akademiji. Ker šola ni imela telovadnice, je vodstvo šole za potrebe športne vzgoje uspelo pridobiti kulturno dvorano v poslopju zraven šole. Razveseljivo je, da so učenci, kljub temu da šola ni delovala v najboljših pogojih, na športnem področju in na tekmovanjih iz znanja posameznih predmetov dosegali odlične rezultate tudi na republiški ravni. Prav tako so bili uspešni pri nadaljnjem šolanju v srednjih in na visokih šolah.

V devetdesetih letih je bilo v naši »lepotici« na sončnem griču ob sedmih matičnih učilnicah in kabinetih še osem manjših učilnic, vse lepo in na novo opremljene z ustreznim šolskim pohištvom, s sodobnimi učili in z najnovejšimi učnimi pripomočki. Pred šolo smo uredili botanični vrt za potrebe raziskovalnega dela učencev. Vsi učitelji in drugi delavci na šoli smo bili strokovno usposobljeni za svoje delo. Naše zadovoljstvo je motilo le to, da se je število učencev na šoli vztrajno zniževalo, po drugi strani pa se je tudi zato dvignila raven strokovnega dela z učenci, kajti z manjšo skupino je bilo učno delo intenzivnejše in uspešnejše.

Spremembe normativov (manjše število učencev v oddelku, skupinski pouk ...) in potreba po obsežnejšem ter kakovostnejšem znanju (raziskovalni pouk) so zahtevale širitev šolskega prostora. Stekle so priprave za prenovu stare šole in za dozidavo velike sodobne telovadnice ter drugih potrebnih šolskih prostorov.

V letu, ko sem se po 34 letih službovanja v Destrniku poslavljala, smo položili temeljni kamen za novi prizidek in zabrnili so gradbeni stroji. Veduta kraja se je spremenila, življenje in delo v šoli teče po sodobnejših tirih, vendar na temeljih, ki so jih ustvarjale generacije učiteljev do tedaj.

Stara veduta kraja in šole pa je ohranjena v spominih in na slikah destrniškega učitelja Emila Štumbergerja.

Marta Krivec

MOJA PRVA ŠOLA

Spomini me popeljejo v leto 1957, ko je pri nas prvič zasvetila električna žarnica in ko sem prvič prestopila prag Osnovne šole Destrnik. Sprejela nas je učiteljica Marija Kralj, ki nam je s svojo prijaznostjo in toplino pomagala premagati strah pred šolo.

V tistih časih je bila šola drugačna od današnje. V prvem razredu nas je bilo 46 učencev. Osmi razred nas je končalo 20, skupaj z učenci iz Trnovske vasi, ki so se nam pridružili v šestem razredu. To pomeni, da je več kot polovica učencev ponavljala razrede. Med učitelji in učenci ni bilo pristnega stika. Učitelji so v razredu večinoma sedeli na odru, to je bil prostor pred tablo, ki je bil dvignjen približno 15 cm od tal, s čimer so nazorno pokazali svojo vzvišenost in avtoritativnost. Učenci smo sedeli v dolgih klopih (po 6 v eni). Nemalo nevšečnosti smo imeli pri pisanju s peresnikom. To je bila lesena priprava s peresom, ki smo ga namakali v črnilo, ki pa je bilo pogosto preveč igrivo in nam je delalo packe. To je bila velika težava, saj so učitelji ocenjevali delo, pisavo in tudi obliko. Nalivna peresa so se pojavila, ko sem obiskovala 5. ali 6. razred. Največje težave s črnilom so imeli otroci, ki so prihajali v šolo peš tudi po dve uri daleč. Včasih se je črnilo polilo ali v hudi zimi tudi zmrznilo.

V šoli ni bilo toplo, kot je danes. Kurili so v velikih lončenih pečeh. Zaposleni sta bili dve čistilki, ki sta težko delali, saj sta morali ribati lesena tla. Ker sta imeli veliko dela, smo učenci namesto telovadbe večkrat nosili drva in premog. Posebno se spomnim športnega dne v 7. razredu, ko smo morali priti v šolo z motikami, lopatami in drugim orodjem ter začeli kopati in ravnati zemljo za današnje igrišče.

V osnovni šoli mi je bilo očitno vseč, saj sem se odločila za poklic učiteljice. Prvo službo sem začela leta 1972 v Cerkljenjaku. Po šestih letih začetnega dela me je pot zanesla nazaj na »mojo« šolo. Ko sem po mnogih letih zopet prestopila prag te šole, v kateri sem preživela svoja otroška leta, sem začutila nevidno vez z mladostjo in prevzela me je nostalgija po igrivih časih otroške brezskrbnosti. Hitro sem ugotovila, da se je marsikaj spremenilo. Lesena tla je zamenjal parket, peči na drva – radiatorji, v razredih je bila vodovodna napeljava, zame najbolj občutna razlika pa so bila stranišča. V letih mojega osnovnošolskega izobraževanja so bila stranišča »na štrbunk« in vodo smo nosili iz studenca.

V času mojega službovanja smo bili skoraj dnevno priča spremembam. Dobili smo lepo, sodobno opremljeno šolo, na katero smo lahko ponosni in ki bo še mnogim rodovom nudila boljše pogoje za osnovno izobrazbo.

Erika Maurič

ŠOLA

Učenci v šolo prihitijo,
šolski zvonci že zvonijo.
Učenci se po razredih razkropijo,
zadnje naloge še hitro rešitve dobijo.

Učitelj vstopi,
med klopmi mir nastopi.
Možgani delajo s polno paro,
saj potrebnega znanja ni malo.

Šolski zvonec spet zvoni,
malica iz kuhinje pridiši.
Nekaj ur zdaj se laže vzdrži,
po koncu pouka
se vsem domov mudi.

Iris Kozel, 6. b

Listi, Tomas Brumen, 3. a, flomaster, tempera

PESEM, POGRNI SE

Za pesem potrebuješ navdih,
takšno željo, da kar naredi preprih,
to je občutek, ki je blazneč in drhteč.

Pesem, pesem, pišem te,
ker resnično ljubim te,
to je tako močno kot najvišje drevo,
kar odleti in iz nebes prileti,
se v moje možgane namesti.

Pesem je težko napisati,
če je lepo življenje,
pesem kar leti iz mene.

Pesmi pišite
in svojo ljubezen izrazite.

Denis Perger, 8. a

Zvezde, 2006, Benjamin Rola, 7. b, poslikana keramika

ZAHVALA NARAVI

Lepo se ti zahvaljujem za toploto in svetlobo, saj nas s svojimi žarki lepo greješ. S svojo toploto preženeš mrzlo zimo in prebudiš življenje. Hvala ti!

Aleš Štebih, 4. t

MAČJI SEJEM

Mačji sejem, barvni svinčnik

Mački so se pripeljali na mačji sejem. Tam so prodajali različne stvari, oblačila, ribe in očala. Maček, ki je nosil kapo in šal, si je na sejmu kupil najlepša sončna očala.

Špela Sluga, 2. a

Drevo, Anja Colnarič, 1. t, flomaster

MOJA OKOLICA

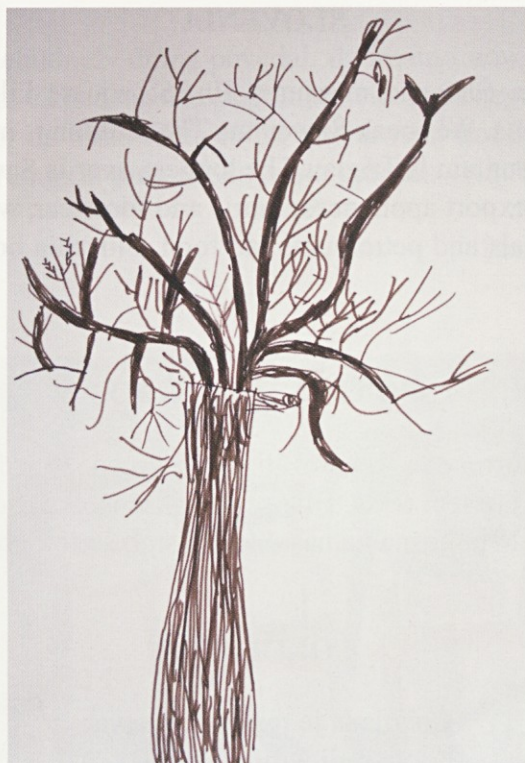
Moja hiša stoji v Trnovski vasi. Pri hiši je pašnik, kjer se poleti pase čreda krav, v uti pa skakljajo moji zajčki. Na toplem soncu dremuckajo muce. Pes Reks je pripet na verigi. Za hišo imam gugalnico in tobogan. Mimo pelje cesta, po kateri se rada sprehajam in kolesarim.

Anja Ivančič, 2. a

DREVO

Šla sem pogledat na skalo,
 Iz nje je raslo drevo.
 Raslo je in raslo
 in ni prenehalo rasti.
 Pa sem šla bliže,
 bliže drevesu,
 velikemu drevesu.
 Ej, sem si rekla, to je lepo.
 Drevo je bilo zelo bogato.
 Na njem so bili rumeni,
 rjavi, rdeči listi, tu in tam še kak zelen.
 Krošnja je bila okrašena s temi listi.
 Zdaj vsak dan, tudi pozimi,
 hodim tja in sanjarim.

Eva Hrastar, 5. a

Drevo, Niko Zelenik, 1. t, flomaster

VRANA

Vrana je trkala.
 Polžek, odpri,
 pokaži, pokaži mi svoje oči.
 Polžek pa v hiški tiho čepi,
 skriva si očke,
 se sladko smeji.

Maruša Karo, 5. a

Veverica, Blaž Krajnc, 2. a, kolaž iz naravnih materialov

SLOVENIA

I will introduce Slovenia to you. Slovenia measures 20 265 square kilometres. It has got two million inhabitants. The capital is Ljubljana. We speak Slovenian. The religion is mostly catholic. The currency was the Slovene tolar. The highest mountain is Triglav. The longest river is Sava. The main occupations are the industry and the agriculture. We export appliances, fabric and footwear, wood and machines.

We import machines, raw materials and petroleum, and food. Slovenia borders on Italy, Austria, Hungary and Croatia.

Doroteja Muršec, 9. b

ŠPORTNI DAN – KROS

Včeraj, 26. 9. 2006, smo imeli športni dan. Tekmovali smo v krosu. To je športna panoga, pri kateri se teče v naravi. Bilo je zelo vroče. Tudi jaz sem tekla. Bila sem prva, sošolka Lidija druga, Nina pa tretja. Dobile smo medalje. Učiteljica je bila zelo ponosna na nas. Skupaj smo se fotografirale.

Venesa Kuhar, 3. t

ČOKOLADA

Čokolada je res okusna stvar,
radi jemo jo vsi,
takšno z lešniki, rozinami,
kar vsaka nam diši.

A ko zjutraj pogledaš se v ogledalo,
vidiš mozoljček tu,
mozoljček tam,
vse to čokolada dela nam.

Tomaž Zorec, 8. a

MODRE ISKRICE IZ VRTCA

VEZALKE

Na sprehodu priteče štiriletni »srček« do vzgojiteljice in ji kaže čevelj z odvezanimi vezalkami: »Majda, glej, meni so se LIZALKE odvezale. Prosim, zaveži mi jih!«

PILOT

Vikendi so včasih umirjeno dolgočasni, včasih pa polni dogodkov, o katerih v ponedeljek z otroki radi poklepetamo. Tudi vzgojiteljice rečemo kako med sabo, otrokom pa, seveda, nič ne uide mimo ušes. Tako se vzgojiteljici pogovarjata o neki zabavi in o dveh fantih, ki sta se ga pošteno napila in vzgojiteljica ju opiše, da sta bila »KOT AVIONA«. Petletnik posluša in vpraša: »Kdo pa je bil PILOT?«

HIŠNI LJUBLJENČKI

Srčica: »Ti pa nekaj ne veš!«

Vzgojiteljica: »Veliko stvari ne vem.«

Srčica: »Mi pa imamo doma nekaj novega!«

Vzgojiteljica: »Res? Naj ugibam, kaj?«

Srčica: »Mi pa imamo doma PODVODNEGA PRAŠIČKA!« (morskega prašička)

MLADENIČ

Starši povedo, da je petletni nadebudnež doma povedal, da imamo novo vzgojiteljico, tako lepo, mlado. In da jo je vprašal, ali ima fanta. Začuden nad pogumom sicer mirnega fantiča, ga vprašajo, kaj mu je odgovorila. Pove, da mu je rekla, da nima fanta in da bo kar nanj počakala. Odrasli niso mogli zadržati smeha, petletnik pa je po nekaj trenutkih premisleka resno vprašal: »Kaj bo ona takrat že stara, ko bom jaz zrastel?«

Zbrala Majda Kunčnik, vzgojiteljica

Maske, Matej Malek, 4 leta in pol, tempera, vrtec Destrnik

MEINE BESTE FREUNDIN

Meine beste Freundin ist meine Cousine Valentina Burina. Sie ist 15 Jahre alt und 157 Zentimeter groß. Sie hat blonde Haare. Sie wohnt in Janežovci. Sie kommt aus Slowenien. Sie besucht die Grundschule Destrnik-Trnovska vas, die neunte Klasse. Sie ist eine gute Schülerin. Valentina besucht auch eine Musikschule in Ptuj. Sie spielt eine Flöte. Ihre Mutter heißt Marija und ihr Vater heißt Milan. Sie hat auch Geschwister. Ihre Schwester heißt Mihaela. Sie ist 21 Jahre alt und ist eine Studentin. Sie studiert Psychologie. Valentina hat auch Haustiere, und zwar einen Hund namens Amon und eine Katze namens Zlatko. Sie sagt, dass sie einmal auch eine Schlange haben möchte. Ihre Hobbys sind Musik hören, Zeit mit Freunden verbringen und noch vieles. Am besten hat ihr bis jetzt der Film Anna und der König aus Siam gefallen. Von Beruf möchte sie eine Psychiaterin werden. Ihre beste Freundinnen sind Suzana, Tanja, Natalija, Anja und ich.

Aleksandra Arnuš, 8. b

VULKAN LJUBEZNI

V srcu mi vre, dušo razganja,
srce se v vulkan spreminja,
se trese telo, trepeče srce,
na izbruh se pripravlja nova ljubezen,
nekoga, ki ga ljubim,
z opojem zdaj sreče poplavlja.

Grmenje ognjenika v temni noči se umiri,
ko sij ognja ugasne,
le dan za dnem nekje globoko med pepelom še iskra tli,
v srcu boli in duša ...?
Ta pa trpi.

Urška Brunčič, 8. a

Na travniku, Simona Kozel, 6 let, tempera, vrtec Trnovska vas

ATA NAJ PRIDE V ŠOLO

Nenavaden dan. Poln lepih dogodkov, a tudi slabih. Smo v razredu, vse je napeto: »Kaj se bo le zgodilo?« Nihče se ne pogovarja, vse je tiho, brez veselja in smeha. Bilo je nevzdržno. Sošolec Mitja je naredil veliko napako. Nikoli si ne bi mislila, da bi to lahko storil prav on. Menda je bil slabe volje.

Šel je po stopnicah in se zaletel v učiteljico slovenščine, nato je zbežal. Bilo je hudo, saj si je učiteljica zlomila roko. Pomagal ji je učitelj, ki je na srečo prišel tisti trenutek mimo. Odpeljali so jo v bolnišnico. Bilo je napeto. Vsi smo se spraševali: »Le kako je lahko to storil?« Vsi smo bili vznemirjeni. Prišel je Mitja. Dejal je: »Jaz sem bil.« Vsi smo se čudili, tako priden fant, kako je lahko storil kaj takega. Vsi smo obstali, nismo vedeli, kaj bi storili. Nato smo odšli v učilnice. Bili smo razočarani, tudi malce potrti. V šolo so poklicali Mitjevega očeta. Mitja je bil ves iz sebe. Oče ni rekel nič. Pričel je jokati, saj si ni mislim, da bi kaj takega storil njegov sin. Razredničarka je očeta pomirila. Dogovorili so se, kaj bodo storili, Mitja pa so pustili čisto pri miru. Odšli smo domov. Mitja in njegov oče sta šla v bolnišnico in Mitja se je opravičil učiteljici. Ni rekla niti besede. Bilo je vse tiho. Čez nekaj časa pa je učiteljica spregovorila. Dejala je: »Vem, da je bila to le nesreča, tega ti ne bi naredil kar tako. Vem, da si dober fant, zaupam ti. Ni ti treba skrbeti zaradi tega. Zdaj je že bolje. Malce me še boli, drugače pa je dobro.« Mitja se je zahvalil. Malo so se še pogovarjali, potem pa sta z očetom odšla. Prišla sta domov in oče se je razjezil: »Kako si lahko storil kaj takega?« Mitja pa je samo molčal. Oče se še je bolj razjezil. Udaril ga je ... Mitja je pričel jokati. Oče se mu je opravičil, a to ni bilo dovolj. Mitja mu je to zameril in je odšel iz hiše. Šel je v mesto in ko se je umiril, se je vrnil domov. Z očetom nista tisti dan spregovorila niti besede več. Naslednje jutro je bilo že vse dobro. Oče je rekel: »Pozabiva, kaj takega se lahko zgodi vsakemu.« Odšla sta vsak na svojo stran. Mitja v šolo, oče pa v službo. V šoli ga nihče ni zbadal. Vse je bilo kot vsak dan.

Nepremišljenost nas včasih kaznuje. Vsak mora pri sebi razmisliti, kaj in kako bo nekaj naredil, nikoli ne smemo pretiravati, ker nas lahko potem kaznuje. Odnosi med nami in učitelji morajo biti dobri, saj bomo le tako vsi zadovoljni. Moramo se imeti radi, si zaupati, moramo se spodbujati in biti vsi za enega, eden za vse.

Alenka Murko, 9. a

NAŠA HIŠA

Naša hiša je visoka. V njej so štiri sobe in kuhinja. Imamo shrambo in verando. V naši hiši je loža.

Alen Sekol, 2. t

Moja družina, Jan Nedelko, 6 let, tempera, vrtec Trnovska vas

NAŠA HIŠA

Imamo novo hišo, ki je visoka. V njej je pet prostorov. Pod našo hišo je garaža. Imamo veliko rož.

Anja Colnarič, 2. t

GERMANY

Germany is a democratic parliamentary federal republic, consisting of 16 states. The federal republic of Germany is a member state of the United Nations, NATO, the G8 and G4 nations, and is a founding member of the European Union. The president of Germany is Horst Köhler and the chancellor is Angela Merkel. Germany measures 357 000 square kilometres. In the year 2005 Germany had 82 500 000 inhabitants. Berlin is Germany's capital and its biggest city. The highest mountain is 2964 meters high and it is called Zugspitze. The largest rivers are the Rhein and the Donau. The biggest lake is Lake Constance.

The flag has got three colours: black, red and yellow. The German coat of arms has got the same colours as the flag and represents an eagle. Germany's native language is German. The German hymn is called Das Lied der Deutschen. Their currency is the Euro.

Germany is often called the land of poets and thinkers. Germany claims some of the world's most renown classical music composers, including Beethoven and Bach. Germany has been the home of some of the most prominent researchers in various scientific fields, like Albert Einstein.

Football is by far the most popular sport in Germany. Other popular sports include handball, volleyball, basketball, ice hockey and tennis.

Valentina Burina, 9. b

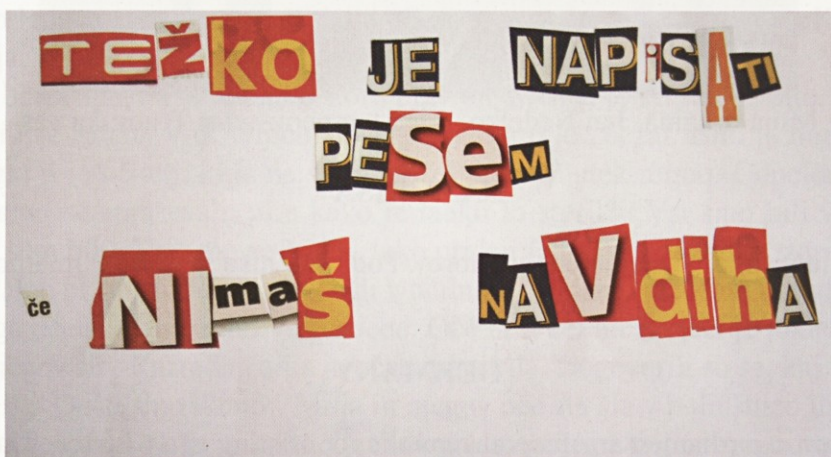
PESEM JE ...

Pesem je lepa, ko je napisana na list.
Včasih je žalostna, včasih vesela,
a tudi ljubeča.

Pesem je najlepša, ko je v njej omenjena ljubezen.
Pesem je kot ljubezen, ko jo pišemo na list,
ampak ko je v njej opisana ljubezen,
tedaj lepše sreče ni.

Pesem je kot vulkan, ki naredi se sam,
ampak pesem prileti iz naših misli.
Pesem je ljubezen, ki v naši glavi se vrti
in v srcu hrepeni.

Karmen Fistrovič, 8. b

Pesem, Benjamin Kuhar, 9. b, kolaž

PRVIČ PO BOLFENŠKI TURISTIČNI POTI

V soboto, 18. 11. 2006, smo se: Doroteja Pukšič, Diana Petrovič, Manuela Kovačec, Sašo Arnuga, Martina Koletnik, Teja Gašparič, Larisa Pukšič, Aleksandra Kramberger in učitelji: Aleš Marđetko, Angela Fras in Majda Drumlič odpravili na pravo popotovanje in raziskovanje pešpoti po naši občini. Na zbirnem mestu pri šoli smo se dogovorili, kam bomo šli. Najprej smo krenili na vzhodni del Trnovske vasi. Ustavili smo se pri pomniku in kar čez njive nadaljevali do dveh bunkerjev. Učitelj Aleš je pripravil celo predavanje, kako si sledijo bunkerji ob reki Pesnici in čemu so bili namenjeni. Radovedno smo plezali čez grmovje in trnje. Opazovali smo obliko in velikost bunkerja, najbolj radovedni so pogledali tudi v notranjost. Nato smo šli k najstarejši panonski hiši v občini, in sicer k Simoničevi hiši. Učitelji so se pogovarjali z gospo Haniko, Sašo pa je od vseh strani fotografiral zanimivosti slamnate hiše. Ob umetnem jarku smo jo mahnili iz Trnovske vasi proti Ločiču. Učiteljica Angela nam je pokazala, kje spomladi cveti močvirska logarica, ki je simbol občine. V daljavi smo videli še en bunker. Nato smo se ustavili pri Kolednikovih, kjer smo si ogledali stiskalnico, kasneje pa so nas še pogostili. Pot smo nadaljevali proti zahodu, to je v Bišečki Vrh. Uživali smo v čudovitem razgledu na Pesjaku. Videli smo tja do Pohorja in po prelepi Pesniški dolini s cerkvicami po gričih. Pri tromeji, kjer stoji zanimiva kapela, smo se slikali. Na tem prostoru se stikajo meje treh občin: Trnovska vas, Destrnik in Voličina. Tudi v Bišečkem Vrhju so še zelo stare cimprane hiše, vredne ogleda. Tako smo prehodili del bolfenške turistične poti. Želimo si, da bi po vsej naši občini nastala zanimiva pot s postojankami in klopami.

Larisa Pukšič in Aleksandra Kramberger, 5. t

JABOLKO

Jabolko rdeče na drevesu visi,
ko sonček posije, jabolko dozori.
Ko mavrica posveti, se sveti,
ko veter zapihlja, jabolko pade na tla.

Maja Plohl, 5. a

ŠTETJE VODNIH PTIC

Že pred dvema letoma sva se odločili, da bova z učiteljico Angelo Fras spoznavali različne ptice v našem okolju.

V soboto, 13. 1. 2007, smo se odpravile na zimsko štetje vodnih ptic ob reki Pesnici. Tako štetje poteka na isti datum ob rekah, ribnikih, jezerih in ob morjih po vsej Evropi.

Že pred sedmo uro zjutraj smo se odpravile na desni breg reke v Zgornjo Senarsko. Ustrezno smo se pripravile na mrzlo jutranjo hojo, saj je bilo kar dve stopinji pod ničlo. Med potjo smo se pogovarjale, poslušale in opazovale ptice. Na pol poti smo popile čaj. Do tja smo naštele le dvanajst srak in eno šojko. Žal nismo videle nobene vodne ptice, čeprav vemo, da je vsaj nekaj sivih čapelj še v Jezerih. Videle smo tudi krmilnice, ki so jih lovci nastavili živalim. Krmilnice so bile napol polne, živali zaradi blage zime iščejo hrano same. Ko smo prišle do konca poti, to je na most čez Pesnico v Drbetincih, smo se odpravile proti domu. Naša opažanja bo učiteljica poslala v Ljubljano na DOPPS.

Aleksandra Kramberger in Larisa Pukšič, 5. t

Krajina, Nejc Pesek, 3. a, oljni pastel

PINK

Alicia Beth More wurde am achten September in Pennsylvania geboren. Sie ist eine amerikanische Rock-Sängerin.

Ihr Vater ist Ire und Deutscher. Ihre Mutter kommt aus Litauen. Als sie sieben Jahre alt war, trennten sich ihre Eltern, wodurch sich die Beziehung zu ihrer Mutter verschlechterte. Mit fünfzehn Jahren musste sie aus der Wohnung ihrer Mutter ausziehen.

Sie ist mit Carey Hart seit dem siebten Januar 2006 verheiratet. Außerdem hat sie vier Hunde. Sie engagiert sich für die Tierschutzorganisation Peta. Sie posierte für sie auf einem Plakat.

Pink machte vier Alben bis jetzt. Sie sind: »Can't take me home«, »Missunderstood«, »Try this« und »I'm not dead«.

Petra Kramberger, 8. b

SOLZA

Njeno življenje je kratko.
Zaživi, ko se utrne,
umre, ko se posuši.
Vmes je le nekaj trenutkov.
Večina solz se rodi, ko ti je hudo,
njeno življenje se začne z žalostjo,
konča se v trenutku,
ko pade na tla
ali jo obriše nežna roka.

Razmišljam o solzi, ker vse me boli,
solza po licu mi polzi.

Toda solza pomaga,
ko teče, manj boli,
za trenutek prežene skrbi.

Solza za solzo,
trenutek za trenutkom,
kmalu nič več ne boli,
kmalu za solzo ni sledi.

Nina Podhostnik, 8. b

Deklica, 2007, Maruša Horvat, 8. a, akvarel

UDOMAČENA MUHA

Na dan, ko so bile delavnice, mi je sošolka Maruša rekla, da ima v roki muho. Nisem ji verjela, a ko je dlan razprla, je v njej res bila muha. Začela ji je plezati po roki, z drugo roko jo je spet ujela v pest. Rekla je, da jo bo udomačila. Pripomnila sem, da se mi zdi, da je že udomačena. Ko smo se pripeljali do moje postaje, sem izstopila.

Med potjo sem razmišljala, kako ji bo uspelo. Drugi dan sem jo v šoli vprašala, če jo je lahko udomačila, a povedala mi je, da ji je že med potjo umrla.

Patricija Hameršak, 5. a

ROMEO IN JULIJA NAŠIH DNI

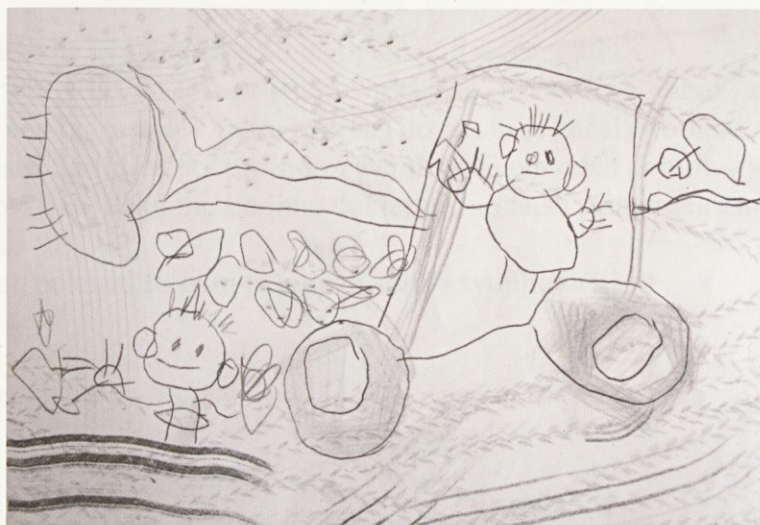
Nekega dne je bila pri Capuletovih rojstnodnevna zabava, praznovala je njihova hči Julija. Mize so bile polne jedače in pijače, da kar nisi mogel izbrati. Julija se je sprehajala po hiši in razmišljala, da bi bila najsrečnejša, če bi imela otroke in bila poročena, a še ni našla fanta svojih sanj. V svoji globoki zamišljenosti se je zaletela v postavnega svetlolasca. Pogledala ga je in se začela opravičevati. Bila je malce živčna, saj je bil mladenič pretirano lep. Dejal ji je, da tako lepi mladenki nima česa zameriti. Zapletla sta se v pogovor in izvedela, da sta otroka sovražnih družin. Julija je bila razočarana, toda dovolj trmasta, da je Romea, kot je bilo mladeniču ime, odpeljala daleč stran od gostov in se dobro skrila. Ni ji bilo mar, če se njeni družini sovražita, onadva se ne. Za grmom, polnim jagod, sta sklenila, da bosta svojo ljubezen ohranjala in da se bosta, če bo potrebno, na skrivaj dobivala na zmenkih. Nato je Julija zaslišala mamo. Malce se je prestrašila, saj se je zbal, da ju bo odkrila. Na hitro sta se še dogovorila, da se bosta dobila ob devetih zvečer, ko starši že spijo. Poljubila sta se, nato pa je Julija odšla v hišo. Kar žarela je, da so se vsi spraševali, kaj se dogaja, toda nihče ni uganil, da je zaljubljena. Naslednje jutro je neverjetno zgodaj vstala, saj od pričakovanja ni mogla zaspati. Komaj je čakala na večer. Ker je hotela pregnati dolgčas, je odšla k svoji najboljši prijateljici Sari. Morala se je nekomu zaupati, sicer bi jo razneslo od razburjenja. Sara je bila vesela, saj ve, da je Julija že obupala, kaj bo z njo, če bo za vedno ostala sama. Malo sta poklepetali in se do solz nasmejali, nato pa je Julija morala oditi in se pripraviti na večer. Oblekla je krilo in majčko. Lase si je spela v čop. Našminkala se je tako, da je bila prava lepotica. Ura je bila že pol devet in morala je res pohiteti, saj Romeo ni mogel priti po njo z avtom in je morala peš na dogovorjeno mesto. Ko je prispela, je tam že zagledala Romea, ki jo je čakal. Dal ji je šopek rdečih vrtnic in bonboniero. Odšla sta na sok v bar Pomaranča in se dogovorila, da bosta še isti večer povedala staršem, da se ljubita. Dogovorila sta se, da bosta starše poklicala v bar in jim vse povedala. Bilo je malo težko, saj so že spali, a so ugodili željam. Ko so prišli, so bili šokirani. Romeo in Julija skupaj!? Ko sta jima povedala celotno zgodbo, so bili malo nejevoljni, a so vseeno privolili. Čez mesec dni sta se poročila in po njuni zaslugi sta družini zakopali bojno sekiro.

Tamara Mahorič, 9. b

POMLAD

Prišla je pomlad.
Zdaj gremo zvončke iskat.
Čaka nas veliko dela,
oh, saj jutri je nedelja.
Ptički nas pozdravljajo,
vesele pesmi pojejo.
Za na konec pa še to,
saj pridni smo zelo.

Nuša Fekonja, 5. a

Bager, Kristijan Murko, 5 let in pol, vrtec Destrnik, monotonija z indigom

MY LIFE

My name is Marina Fleten. I am 13 years old. My birthday is on 11 April. I was born in Maribor. My mum's name is Ana. She is 36 years old. My dad's name is Dalibor and he is 36 years old. I have one brother and his name is Davor. He is 10 years old. He plays football. I have got one pet. Its name is Boni. My favourite colours are black and blue. My favourite singer is Avril Lavigne and my favourite pop group is the Black Eyed Peas. I like biking, skating, walking, playing football and spending time with my friends. My best friends are Lea, Sandra, Anja and Sanja.

Marina Fleten, 8. b

SREČA

Srečo imamo skoraj vsi,
v šoli s prijatelji,
doma pa s sorodniki.

A včasih se zgodi,
da sreča izgine
in vsi nestrpno čakamo,
da to obdobje mine.

Če sreče ne bi bilo,
bi čudno in pusto bilo.

Tamara Fekonja, 8. b

ČEZ DVAJSET LET

Predstavila vam bom delovni teden, kakršnega si predstavljam čez 20 let.

Sem Lea in sem že štiri leta srečno poročena. Imam hčerko in sina, Lano in Nika. Lana je starejša. Živimo na ranču v bližini morja v Avstraliji. Vsak dan se zbudim ob šesti uri. Najprej zajtrkujem, nato odjezdimo do morja. Spremljata me zlati prinašalec Lucky in mejna škotska ovčarka Ela. Če je toplo, plavam in včasih se mi pridružijo delfini. Če pa je mrzlo, tekam s psoma, konj pa počaka na zelenici.

Ko se vrnem domov, zbudim otroke in moža. Z možem pripraviva zajtrk za nas in za živali. Mož odpelje otroka v vrtec in gre na policijsko postajo, saj je policist, jaz pa se odpravim v svojo ambulanto za živali.

Vsako sredo popoldan obiščem živalski vrt v Melbournu in pregledam živali. V četrtek imam prost dan in grem s psoma na agility. V soboto nimamo obveznosti.

V nedeljo pa gremo v Slovenijo k svojcem na skupno kosilo, saj so se zaradi kometa, ki je padel na Zemljo, premaknili kontinenti in sta sedaj Evropa in Avstralija povezani z mostom.

Lea Mesarec, 6. t

Mesto, Tomaž Pesek, 3. a, kolaž

PRAVI PRIJATELJ

Pravi prijatelj je tisti,
ki se nikoli ne zmoti,
in nikomur ne pove za stvari,
ki mu jih zaupaš ti.

Vedno ti pomaga:
ko ne znaš rešiti domače naloge,
ali ko imaš zlomljene noge.
Ko ti ne gre vse, kot bi moralo,
ti prostovoljno ponudi pomoč,
četudi je ura polnoč.

Vedno je ob tebi,
če ga potrebuješ.
Pravi prijatelj ti ob pravem trenutku
ponudi dlan
in ti reče
rad te imam,
saj nisi sam.

Tanja Trinkaus, 7. b

BENIJEV PRIHOD NA MOJ DOM

Bila je lepa in sončna nedelja. S starši smo šli na ogled ptujskega gradu.

Nepričakovano je oče dobil klic, da ima prijatelj dva psička. Ko smo šli domov, smo si ju šli pogledat. In glej, vsi smo rekli: »Ta beli bo pa naš!« Tako je prišel do nas in se začel dobrikati najprej mami, nato meni, na koncu še očetu in sestri Sari. Čez pol ure smo z belim psičkom odšli domov.

Med potjo smo se pogovarjali, kako mu bo ime, dokler nismo našli primerneга imena zanj: Beni. Tako je postal član naše družine.

Zdaj je že skoraj odrasel, pokazal pa nam je tudi že veliko svojih norčij.

Gregor Horvat, 4. a

FRANKREICH

Frankreich ist ein demokratischer, zentralistischer Einheitsstaat im Westen Europas. In Europa grenzt Frankreich an Belgien, Luxemburg, Deutschland, die Schweiz, Italien, Monaco, Spanien, Andorra, an den Atlantik mit dem Ärmelkanal und an das Mittelmeer. Neben dem Territorium in Europa gehören zu Frankreich einige Überseegebiete in dem Karibischen Meer, in Südamerika, vor der Küste Nordamerikas, im Indischen Ozean und Ozeanien. Ferner beansprucht Frankreich einen Teil der Antarktis. Frankreich ist ein Mitglied der EU.

Insgesamt hat das »französische Mutterland« in Europa eine Fläche von 543.965 km². Frankreichs Landschaftsbild prägen überwiegend Ebenen oder sanfte Hügel im Norden und Westen. Der Rest ist gebirgig, Hauptgebirge sind Pyrenäen im Südwesten, das Zentralmassiv und die Alpen im Südosten. Der höchste Berg Frankreichs und auch der höchste Berg der Alpen ist der Mont Blanc (4808 Meter).

Die mit Abstand wichtigste und größte Stadt Frankreichs ist die Hauptstadt Paris mit rund 12 Millionen Einwohnern.

Žiga Kopitar, 8. a

IMELI SMO ŠPORTNI DAN

V šoli smo imeli športni dan. Na voljo so bile tri dejavnosti, jaz sem se odločila za pohod.

Zjutraj smo vsi nestrpno čakali, da bomo odšli. Z učiteljico Dragico Pešaković in ostalimi učenci smo šli do Trnovske vasi. Ko smo prehodili polovico poti, smo se ustavili in posladkali, popili čaj ter šli naprej. Ko smo prišli do Trnovske vasi, smo bili zelo utrujeni. Tam nas je v šoli sprejela kuharica Zofka in dala vsakemu štručko. Kdor je želel, si je ogledal šolo. Ko smo se vsi spet zbrali, smo lahko šli v trgovino. Potem nas je čakala dolga pot nazaj. Del poti je bil utrujajoč, a nam je vsem uspelo. V naši šoli v Destrniku smo se preobuli v copate in počakali, da je pripeljal avtobus.

Ta športni dan mi bo za vedno ostal v spominu.

Eva Hrastar, 5. a

Maske, Zala Arnuga, 5 let, vrtec Trnovska vas, tempera

Z VLAKOM PO SLOVENIJI

Vlak na Ptuju se ustavi,
se proti Mariboru odpravi
in še Celje s piskom pozdravi.

Z Gorenjske se do Dolenjske spusti,
v Ljubljano pridrvi,
tam potnike z vlaka izpusti.

Nato še v Koper si želijo,
vlak vsem ugoti,
se proti morju spusti.

Nato še iz Pirana do Bele krajine brzi,
mimo Novega mesta hiti,
v Brežicah se ustavi.

Že ga v Trbovljah želijo,
tisti, ki v Mursko Soboto hitijo.

Na poti še Ljutomer pozdravijo, se v Lendavi ustavijo
in na Goričkem pristanejo.

Vse to prevozi naš vlak,
nikoli ni zaspan,
z veseljem hiti
novim dogodivščinam nasproti.

Anja Irgl, 8. b

ZBIRALNA AKCIJA STAREGA PAPIRJA

Ker smo vključeni v program Eko šole in Zdrave šole, smo imeli v ponedeljek, 8. 1. 2007, in v petek, 13. 1. 2007, zbiralno akcijo starega papirja. Sodelovali so učenci vseh razredov šole, vključno z učitelji in knjižnico. Vsak učenec je prispeval nekaj papirja in nekaj svojega prostega časa, pred šolo pa je bilo zbranih nekaj učencev 7. b razreda ter njihova razredničarka Nataša Zebec, ki so tehtali in pomagali zlagati papir. Najbolj so se potrudili učenci 7. b razreda, ki so zbrali 1486 kg papirja. Na drugem mestu so bili učenci 5. b razreda z zbranimi 914,5 kg papirja, tretji pa učenci 2. a razreda z zbranimi 717 kg papirja. Denar, ki ga bomo dobili od prodanega papirja, je namenjen učencem za sofinanciranje šol v naravi. Razredu, ki je zbral največ papirja, pripada nagrada, to je kopanje v Malih Moravcih. Tovrstnih akcij se vsi učenci radi udeležujemo in smo ponosni na naše rezultate. Zahvala gre tudi ostalim razredom, ker so se potrudili in prinesli veliko papirja.

Pri akciji (foto: Maja Nerat)

Uroš Črnko, 7. b

LETNI ČAS

Zima že od nas odhaja,
lepa pomlad prihaja.

Zvončki se prikazujejo,
beli sneg odganjajo.

Zvonček, dober dan!
Si še sam?

Glej, glej, zvonček ljubi,
saj tebi ni nikdar dolgčas.

Tam že sestrice vijolice in trobentice,
pa tudi bratje zvončki pod grmom se bude.

Ni lepše cvetlice, kot si ti.
Tam v travi se bleščiš in živiš.

Le sestrice trobentice s tabo so tam,
da nisi osamljen nikdar.

K tebi čebelice
letajo in posedajo ves dan.

Damjana Žampa, 5. b

ZIMSKI ŠPORTNI DAN

V sredo zjutraj sem prišla v šolo. V avli so bili zbrani že vsi otroci. Nekateri so šli na pohod, drugi sankat ali smučat in nekateri drsat. Jaz sem se prijavila za drsanje. Reditelji so prinesli malico in ko smo bili vsi zbrani, smo odšli ven počakat avtobus. V njem smo se zelo zabavali. S sošolko Patricijo sva sedeli skupaj. Pred Ledeno dvorano smo čakali na drsalke. V predverju smo se zelo gnetli, saj nas je bilo vse polno. Najprej sem začela drsati počasi, ob robu. Nato smo se prijele za roke Patricija, Dušanka in jaz in smo vedno hitreje drsale. Na sredini ledene ploskve smo se vrtele, bile smo v središču pozornosti in to mi je bilo v veselje. Drsali smo slabi dve uri. Bolj proti koncu mi je Jan vzel kapo in sva se lovila. Potem sem jaz vzela kapo Urbanu in nato še Janu. Pomagal mi je še Klemen. Oba sta me lovila. Večkrat sem se skrila v množico, kjer me ni bilo mogoče najti. Pri tem sem petkrat padla. Imenitno smo se zabavali. Ko je bilo drsanja dovolj, smo si sezuli drsalke. Avtobus je čakal samo še mene.

Doma sem razmišljala, da bi šli kdaj z družino drsat. Bila sem zelo utrujena. Ta dan mi je bil zelo všeč, saj je bil zabaven in leden.

Maruša Kores, 5. a

MURI

Mačji sejem, barvni svinčniki

Muri gre mimo šole. Skozi okna ga opazujejo mačji otroci. Učijo se mačjo preštevanko. Pred vrati čisti hišnik.

Nadja Kovačič, 2. a

JULIJA PRIPOVEDUJE

Nekega dne je na vrata našega dvorca potrkala moja prijateljica. Odprla sem ji in jo povabila naprej.

»No, Julija, le kaj je tako hudega, da so tvoji služabniki poslali pome?« me je vprašala.

»Jaz ne zdržim več! Ne smem ga ljubiti, pa vendar ga ima tako rada,« sem hlipaje odgovorila.

»Kako? Ne razumem! Koga imaš rada?«

»Ljubim Romea Montega, spoznala sva se na plesu v maskah. Ampak oče me sili, da se poročim z mladim grofom Parisom. Moja družina sploh ne mara Montegovih, oni pa sovražijo nas. To sovraštvo gre iz roda v rod.«

»Ampak tvojih staršev verjetno nihče ni silil v poroko,« je pomislila.

»Ne, tudi onadva sta se poročila zelo mlada, vendar iz ljubezni!«

Potem mi je predlagala: »Kaj pa, če bi se s staršema lepo v miru pogovorila? Tudi jaz bom rekla kakšno besedo zate. Pridi, poiščiva ju.«

Čez nekaj minut smo vsi sedeli v bogato opremljenem salonu. Očetu seveda ni bilo po volji, da je moral pustiti svoje pomembne opravke zaradi mene. Začela sem: »Torej, oče, odpusti mi, ampak ne morem se poročiti s Parisom, ker ...«

»Ker?« me je povprašal.

»Ker iz srca ljubim Romea Montega!«

»Kaj? Kako mi lahko delaš tako sramoto? Ne morem verjeti! Le kakšna kri ti teče po žilah?« je vzkipel.

Zatem se je vmešala še prijateljica: »Gospod, nekaj me zanima. Le kaj tako groznega ste storili Montegovim in oni vam? Od kod takšno sovraštvo?«

»Kako, kaj so nam storili? Storili so nam ... Storili so nam ...«

Še mama se je zamislila, a hitro odvrnila: »Najbolje bo, da vse skupaj prespimo. Drago dekle, pridi jutri k nam na kosilo, takrat se bomo pogovorili.«

Naslednjega dne opoldne smo vsi sedeli za mizo, ko je na vrata nekdo potrkal. Vstopile so tri osebe. Moje oči niso mogle verjeti prizoru, ki so ga videle. V veži je stala Montegova družina. Bila sem vsa iz sebe, kri mi je čedalje hitreje plala po žilah, oblivala me je zona od samega vznemirjanja. Zdrznila sem se, ko je oče odprl usta in začel govoriti: »Julija, včeraj zvečer sem obiskal gospoda Montega. Po dolgih urah pogovora sva ugotovila, da so naši spori res neumni in ne vemo več, od kod izvira sovraštvo. Odločila sva se, da se z Romeom lahko poročita. Še enkrat! Misliš, da včeraj nisem opazil prstana na tvoji roki?«

Tako se je končala moja ljubezenska zgodba. Veliko sem pretrpela in prejokala, na koncu pa se je vendarle splačalo!

Anja Janžekovič, 9. a

Opoldanska krajina, 2006, Sandra Dvoršak, 9. a, pastel

SNEŽINKA

Snežinka pada z neba,
to pomeni nekaj lepega.
Pomeni, da se bliža zima
in polno radosti, kot je
veliko snega!

Maja Plohl, 5. a

Sneženi mož, Nadja Kovačič, 2. a, praskanka

NATEČAJ »VODA, VIR ŽIVLJENJA«

V četrtek, 22. 3. 2007, smo se Lea Markovič, Sanja Potrč in Sandra Arnuš, učenke, ki obiskujemo 8. b razred, skupaj z učiteljico Natašo Zebec odpravile v Ljubljano, saj je naša šola s seminarsko nalogo na temo Voda, vir življenja, katere mentorica je bila Dragica Pešaković, dobila glavno nagrado na natečaju.

Zjutraj smo se ob 7.00 zbrale pred železniško postajo Ptuj. Ker je prvi vlak s Ptuja v Ljubljano peljal komaj ob 10.00, smo se z avtomobilom odpravile na železniško postajo v Pragersko, od koder smo se z vlakom peljale do Zidanega Mostu. Tam smo prestopile na vlak za Ljubljano. Po dveh urah smo končno prispele do cilja, to je bila stavba Nove ljubljanske banke, kjer je potekal kratek program in podelitev nagrad.

Prireditve so tudi snemali. Prejele smo glavno nagrado, to je bil avtomat za vodo in 200 litrov vode Dana. Zelo smo bile zadovoljne.

Ob koncu prireditve so nas še intervjuvali, in sicer so nam zastavili tri povsem praktična vprašanja:

- kaj nam pomeni nagrada, ki smo jo dobile,
- zakaj smo se odločile za to seminarsko nalogo in
- kaj smo raziskale in kaj ob tem ugotovile.

Odgovorile smo, da nam nagrada veliko pomeni in da smo se za to nalogo odločile, ker imamo v naši vasi veliko studencev, zato smo hotele ugotoviti, ali je voda v njih še pitna. Ugotovile smo, da je v večini studencev pitna in jo lahko uporabljajo v gospodinjstvu.

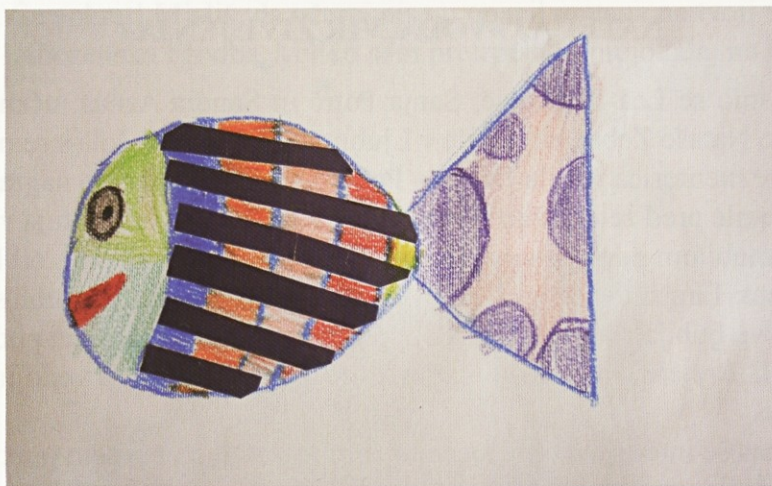
Po končani prireditvi smo se z avtobusom peljale do železniške postaje Ljubljana, nato do Zidanega Mostu, kjer smo spet prestopile in se pripeljale do Pragerskega, nato pa z avtomobilom do Ptuja, kamor so prišli po nas starši.

Ta izlet v Ljubljano nam je bil zelo všeč, skratka uživale smo!

Sandra Arnuš, 8. b

Riba, Aljaž Vajskopf, 3. a, oljni pastel, kolaž

Riba, Sandra Lovrec, 3. a, kolaž, oljni pastel

Hobotnica, Neja Hrastar, 3. a, oljni pastel, kolaž

RAZMETANA SOBA

V moji sobi je razmetano;
nogavice na stolu,
copati pod mizo,
na postelji zmečkana odeja.

Ko kdo pride,
me je sram,
kako razmetano imam.

Jure Krušič, 7. a

VČASIH IZGOVORI POMAGAJO REŠITI PROBLEM

Vsak izmed nas je že bil v zadregi, če so starši ali učitelji, sorodniki ali prijatelji odkrili naše skrivnosti ali izvedeli, da smo storili nekaj, česar ne bi smeli. Vsak se je v takšnih primerih skušal izmuzniti z različnimi izgovori in nekaterim je uspelo, drugim ne. Tudi sama sem se znašla v takšni godlji in to se mi dogaja iz dneva v dan. Vedno znova se skušam izmuzniti iz težav z različnimi izgovori. Imam mlajšo sestro, s katero se pogosto spreva in to zaradi različnih stvari. Nikakor se ne moreva zmeniti, katera bo pospravila sobo ali katera bo prva za računalnikom. Ko sva se nekega dne prav zaradi tega spet sprli, je morala vmes poseči mama. Vsaka ji je povedala svojo zgodbo in mama je bila, tako kot vedno, na sestrini strani, saj je mlajša in tako moram sobo pospravljati jaz. Ampak nisem se vdala. Nečesa sem se domislila. Babica mi je malo pred tem rekla, da bi morala v trgovino in tako sem imela idealen izgovor. Babico sem vprašala, kaj naj prinesem. Mami sem rekla, da moram nujno v trgovino, sobo pa naj medtem pospravi sestra. Mama se je strinjala. Sama sem se odpravila na krajši sprehod do trgovine, tam nakupila vse potrebno, medtem pa je sestra doma pospravljala sobo. Ko sem prišla domov, je bilo delo že opravljeno. Ugotovila sem, da se z dobrimi izgovori včasih da rešiti kakšne probleme in da moraš biti v takšnih situacijah vsaj malo iznajdljiv.

Doroteja Pukšič, 9. a

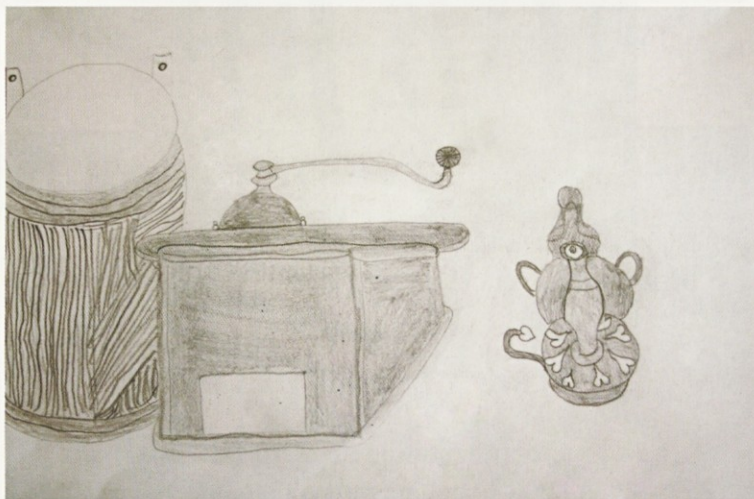
MOJA SOBA

Moja soba je razmetana,
lahko bi celo rekli nastlana.

Res včasih je čista,
a le takrat, ko pospravim jo sama.
Sicer jo najbolj umaže moja sestra,
saj kar povsod pušča svoja oblačila,
povsod so njena ličila.

Pa saj obljublja, da bo pospravila,
iskreno upam, da bo to res napravila.

Tanja Trinkaus, 7. b

Tihožitje z laterno, Melisa Harambašič, 2. a, svinčnik

POUČEN DAN ZA NADARJENE UČENCE V MARIBORU

V soboto, 27. 1. 2007, smo se nadarjeni učenci iz Osnovne šole Destrnik-Trnovska vas odpravili v Maribor. Z nami sta šla učitelj zgodovine in geografije Aleš Mardetko in učiteljica biologije Jasmina Caf, v Mariboru pa se nam je pridružila še pedagoginja Maja Nerat. Najprej smo se odpravili proti Univerzitetni knjižnici Maribor, kjer so nam pokazali, kako delamo z mikrofili, kako si preko spleta poiščemo zeleno knjigo itd. Nato smo spet morali stopiti na hladno. Peš smo se odpravili proti Muzeju narodne osvoboditve Maribor. Tam smo izvedeli nekaj o življenju v 19. in 20. stoletju, o soški fronti ... Vsi smo ugotovili, da je razlaga našega učitelja Aleša Mardetka veliko zanimivejša in bolj jedrnata kot tista v muzeju. Po ogledu muzeja nas je začela grabiti velika lakota, toda kaj ko učitelji niso bili »zainteresirani« za McDONALD'S. Morali smo še malo potrpeti. Odpravili smo se še v zadnjo »poučno« stavbo, to je bil akvarij in terarij. Groza in strah za nekatere neljubitelje kač in ostalih plazilcev. Moram priznati, da so mi bile ribe veliko bolj všeč. Ogledali smo si veliko vrst kač, rib, žab ... In tako je bil dan že skoraj pri koncu. Piko na i smo naredili, ko smo se odpravili v McDONALD'S in skočili še po kratkih nakupih. Tako se je naš dan končal. Bilo je zelo zanimivo in poučno. Upamo, da bo takšnih dni še več in da se čim prej spet kam odpravimo.

Tanja Matjašič, 9. b

V Univerzitetni knjižnici (foto: Maja Nerat)

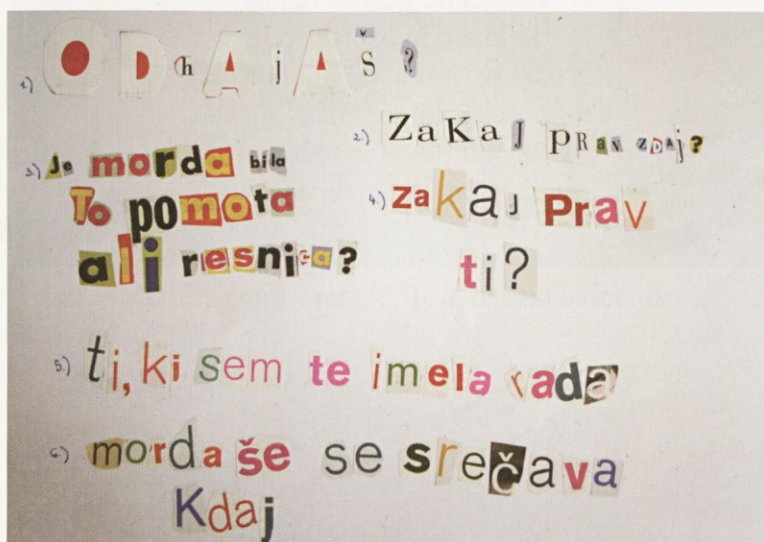

Skupinska slika (foto: Maja Nerat)

ŽABA VREMENARKA

Na bregu reke skače žaba. Vsa je zelene barve. Boji se sonca, ki sije nanjo. Ne ve, kako dolgo bo trajalo. Vse telo ima že precej suho. Želi si dežja. Ni ji bilo potrebno dolgo čakati, saj se je približevala nevihta.

Nadja Kovačič, 2. a

Pesem, Alenka Murko, 9. a, kolaž

LJUBEZEN

Ljubezen je neke vrste bolezen.

Pride in mine,
pusti pa le spomine.

Zanjo ni zdravila niti navodila.

Ljubezen zna biti tudi lepa,
posebej še takrat,
ko si še mlad
in imaš nekoga rad.

Tanja Matjašič, 9. b

Pesem, Tamara Mahorič, 9. b, kolaž

LEP JESENSKI DAN

Bil je lep jesenski dan,
z zlatim soncem obsijan.
Ptički na vejah so žvrgoleli,
iz šole nas veselo pospremili.
Od nekod glas se oglasi,
ki jezno in osorno veli:
»Le pazi se, jesen, kmalu boš odšla,
čeprav še ni dolgo, odkar si prišla.
Se že čuti mrzel in ledeni dan,
to je pravi zimski dan.«

Monika Kovačič, 8. b

Klovna, 2007, Sandra Hameršak, 8. a, akvarel

MOJA NAGRADA – KOLO

Ko sem v začetku januarja prišel iz šole, me je v nabiralniku čakala pošta. Ko sem odprl kuverto, sem bil zelo vesel, ker sem izvedel, da sem bil v SITKOVEM VARČEVANJU na Ptuj izžreban za gorsko kolo. Mamico sem prosil, da je poklicala na navedeno telefonsko številko. Oglasila se je prijazna gospa, ki nam je povedala, da kolesa še niso dobili, ko pa ga bodo, nas bo poklicala. Minevali so dnevi in bil sem že zelo nestrpen. Končno je prišel petek, ko sem lahko šel na banko po nagrado. Tistega dne sem mislil, da se pouk ne bo nikoli končal. Ko sva z mamico prišla na banko, mi je uslužbenka čestitala in mi izročila kolo. Povedala mi je, da sem imel veliko srečo, saj sem bil izžreban med 1300 varčevalci. Zaželela mi je še srečno in varno vožnjo. Doma sem sicer že imel kolo, vendar ga bom skoraj prerasel. Novo kolo je zelo lepo. Ugotovil sem, da se splača varčevati, saj si potem lahko kupim kaj lepega, in če imam srečo, dobim še kakšno nagrado. Še naprej bom pridno varčeval.

Sebastijan Emeršič, 4. a – OPB

Metulj, Žan Lorenčič, 1. a, barvni svinčnik

ROMEO IN JULIJA DANAŠNJIH DNI

Nad Verono je legel lep jesenski večer, na nebu so sijale zvezde. Julija je stopila na balkon in navdušeno opazovala lepoto večera. Rahel topel vetrič ji je mršil lase. Naenkrat jo je zmotil hrup na dvorišču. Ozrla se je in zagledala Romea. Pritekel je pod balkon in Julija ga je presenečeno vprašala: »Kaj pa počneš tu?« Romeo ji je v zadregi pojasnil nepričakovani prihod in ji priznal ljubezen. Čeprav je bila izpoved malce nenavadna in povedana na nič kaj romantičen način, je bila Julija zelo ganjena. Nekatera dekleta bi ga bila že zdavnaj pustila, glede na to, kako jo je nagovoril, toda tudi Julija je bila zaljubljena vanj in ji je bilo vseeno, kaj je rekel. Takoj je privolila, da bi postala par in se seveda kmalu poročila. Ker sta oba vedela, da poroka ni mogoča v nobenem primeru, saj se njuni starši sovražijo, sta pobegnila in se na skrivaj poročila. Odslej sta živela srečno kot mož in žena.

Natalija Rodošek, 9. b

NAŠA UČITELJICA

Ima temno rjave lase s prameni. Tudi oči ima rjave. Pogosto nosi očala. Okrog vratu ima ogrlico. Danes je oblečena v sivozelen žametni suknjič in v žametno krilo. Pod njim nosi rjave črtaste nogavice. Obuta je v rjave čevlje. Na zapestju desne roke ima zapestnico, na levi roki pa vedno nosi uro.

Valentina Muršec, 3. t

POPLAVA

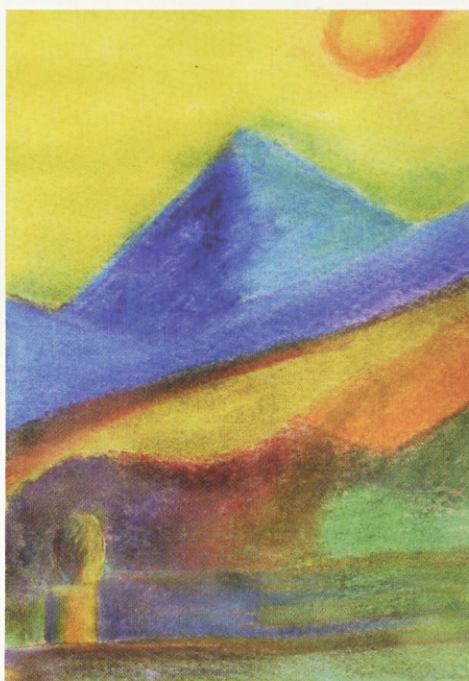
Poplava je huda reč,
voda priteče,
vse z njo odteče.

Ne moreš je ustaviti
in se ji zoperstaviti.

Bolje, da se umakneš,
ker je hudo,
če te odnese,
ti bo težko.

Lahko utoneš,
lahko se izgubiš,
pazi, da se ti kaj ne zgodi.

Lea Markovič, 8. b

Sončeva piramida, 2006, Tadej Cafuta, 9. a, pastel

POPLAVA

Poplava, le kdo si te želi,
ko voda tako močno drvi.
Uničuješ vse pred seboj,
si kot peklenski stroj.

Res prava grozota te doleti,
ko vidiš, kako proti tebi hiti.
Prestrašen oddrviš,
vse stvari pustiš.

Poplavi doline in vasi,
prekrije stare poti.
Ubogi tisti ljudje,
ki jih takšne nesreče dolete.

Zato pomagajmo si vsi,
saj se tudi nam lahko
kaj podobnega zgodi.

Sanja Potrč, 8. b

PRESENETILA SEM STARŠE

Že dalj časa sem razmišljala, kako bi za božič presenetila starše. Odločila sem se, da bom za svoje najdražje pripravila nastop.

Starša sem prosila, naj gresta v mojo sobo. V dnevni sobi sem postavila sceno. Ugasnila sem luči in prižgala čajne svečke. Vse je bilo zelo romantično. Prinesla sem tudi radio in električno klaviaturo. Seveda sem se tudi preoblekla. Zapela sem nekaj pesmi, ki so bile staršema zelo všeč. Nisem pa pozabila skromnih darilc, ki sem jih izdelala sama in nastavila pod smrekico. Starša sta jih bila zelo vesela.

K nam sta prišla stric Franci in babica. Skupaj smo se zabavali in se imeli lepo.

Upam, da se bom drugo leto še bolje pripravila za nastop.

Katja Kramberger, 5. t

MOJE NAJLJUBŠE POČITNICE

Ko sem bil star 8 let, sem šel prvič na morje.

Vstal sem zgodaj zjutraj. Mamica me je z avtom peljala do železniške postaje. Šla je kupit vozovnico. Nato sva se poslovila. Vstopil sem na vlak in srečal Aleša. Takoj sva se spoprijateljila in igrala črnega Petra. Šel je k babici, jaz pa v Strunjan. Ko sem prišel v Koper, me je boter peljal do svoje hiše. Skozi okno sem videl soline. Zvečer sem šel zgodaj spat. Zajtrk smo imeli zgodaj, nato smo šli plavat. Ko sem prišel na obalo, sem bil začuden. Mislil sem, da bom na otoku, polnem peska, ampak vse je bilo iz kamna. Voda je bila mrzla, a se je kmalu otoplila. Na morju sem srečal novega prijatelja Nejca, stanoval je blizu nas. V vodi sem bil do dvanajstih, nato smo imeli kosilo. Po kratkem počitku smo se vrnili na plažo. Zvečer smo šli do Portoroža. Tam smo videli pristajajoče ladje.

Na morju sem bil pet dni, zadnji dan sem se zjutraj odpravil na vlak. Mamica me je že nestrpno čakala. Zelo rad se spominjam svojega prvega letovanja.

Sebastjan Emeršič, 4. a

Rozeta, 2006, Mateja Horvat, 7. b, poslikana keramika

ČARODEJ

Jaz sem slavni čarodej,
daj, le dobro me poglej.

Pri otrocih sem doma,
smejemo se, kar se da.

Glej, jaz pijem vodo rad,
vsak dan spijem liter je.

Rdeči nos, širokih ust,
vem, poznaš me,
saj sem pust.

Tamara Kranjc, 6. b

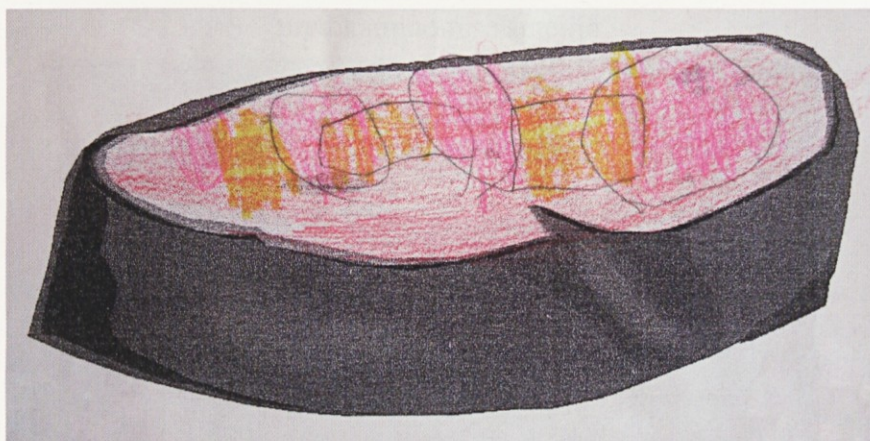
Muca Copatarica, Maja Druzovič, 1. t, oljni pastel

MARSOVČKI NA ŠOLI

Neke noči sem sanjala, da so na našo šolo prileteli Marsovčki. Ko sem se zbudila, sem dolgo razmišljala o sanjah. Prišla sem v šolo in ko sem stopila v razred, me je tam pričakala učiteljica s prekrižanimi rokami. Rekla mi je: »Ana, spet si zamudila. Poglej, koliko je ura!« Pogledala sem na uro in ugotovila, da je pol devet. Sedla sem in pozabila na sanje. Naslednjo uro smo se pogovarjali o Marsovcih. Nenadoma se je dvignila streha in v razredu je pristal nekakšen leteči krožnik. Izstopili so Marsovčki. Učiteljica je zakričala in zbežala iz razreda, za njo pa tudi moji sošolci. Sama sem ostala v razredu in prosila Marsovčke, naj odletijo nazaj. Nekaj časa so me gledali, potem pa so prižgali svoje vozilo in odleteli. Odšla sem po učiteljico ter sošolce in nadaljevali smo s poukom.

Ana Vertič, 4. t

OBLOŽENI KRUHEK

Recept, kolaž, flomaster

Na kruhek bom namazal kečap. Potem bom dodal šunko, sir in majonezo. Vse bom pokril z novim kosom kruha. Tako bom pripravil sendvič.

Blaž Krajnc, 2. a

Odsev in senca, 2006, Tamara Fekonja, 8. a, tempera

MOJI OBČUTKI V TUJINI

Domotožje je nenavadna stvar. Že se veselim peščene plaže in hladne vode, ampak ko začnem pripravljati kovčke, mi je že nekako težko pri srcu. Ko vstopimo v avto, se poslovim od doma in odpravimo se na pot. Ta je dolga in se vleče ure in ure.

Občudujem naravo; vzpenjajoče se gore, šumeče vode in prostrane travnike ter gozdove. Prispemo. Začutim veter in sonce začne prijetno greti. Znajdem se na vrtu, polnem rož in marelic. Utrgam eno in zagrizem vanjo.

Sladek sok mi polzi po prstih, tedaj pa se spomnim domačih jabolčk. Ali niso veliko boljša, kot kakšno eksotično sadje?

Grem k očetu in mami. Čeprav sem z njima, pogrešam dom. Pogrešam celo rože, zaradi katerih mi mama dela preglavice, saj jih pogosto pokosim.

Spoznam, da je vseeno najlepše doma.

Jernej Murko, 9. a

Velikonočni piščanček, Jan Nedelko, 6 let, vrtec Trnovska vas, akvarel

A DAY IN MY LIFE

My name is Marina Mihelak. I'm from Črmlja. I'm 12 years old. My mother's name is Jožica and my father's name is Milan. I have a brother and a sister. My brother Dani is 9 years older than me and my sister Katja is 7 years older than me, so I'm the youngest member of my family.

Now I will tell you about my day. I usually wake up at 7 o'clock and have breakfast.

I eat Cornflakes. Then I go to the bathroom to wash myself. After that, I go to my room and get dressed. Then I take my bag and go to the bus station.

During classes I listen and pay attention to the teachers. When the classes end, I go to the bus station and wait there for the bus that takes me home.

When I'm home, I have lunch. Then I watch TV or play games on the computer. I do my homework and learn every day. Sometimes I go out and play football or volleyball. I often help my mother with her housework. Then I go to take a shower. At 8 o'clock in the evening we have dinner. After dinner I usually watch TV or read a book. At 10 o'clock in the evening I go to bed.

This is my day.

Marina Mihelak, 6. t

ČAS PUSTA

Zunaj je že belo,
vse je zaledenelo.
Prišel je čas,
ko kurent je pri nas.

Otroci se bojijo,
ko zvonci zazvenijo.
Skrijejo se pod posteljo
in se nam smejiijo.

Otroci se smejiijo,
ko kepe v glavo dobijo.
Mamice in očki
pred kaminom se smejiijo.

Špela Petrovič in Vesna Kopčič, 6. b

Maska, 2007, Vesna Kopšič, 6. b, poslikana keramika

NAJBOLJŠI DAN

Avgusta sem šla s svojo družino na morje. Odločili smo se za Poreč, potovanje je trajalo dve uri in pol. Ko smo prispeli, smo poiskali hotel in se udobno namestili. Potem smo se dogovorili, na kateri postelji bo kdo spal. Zjutraj smo hodili na zajtrk, zvečer pa na večerjo. Ko smo se zjutraj najedli, smo malo počivali in poklepetali, potem pa smo se šli kopat v bazen zraven hotela. Veliko smo se kopali tudi v morju in v bazenih ob morju.

V bazenih sem plavala, čofotala in se igrala z žogo. Po morju pa sem se vozila na blazini in s čolnom. Vsak večer nas je pred hotelom zabaval ansambel, mlad fant je otroke učil plesati. Zelo sem uživala.

Dopust je hitro minil in odpravili smo se domov. Vračali smo se tri ure, seveda z odmori. Ko smo prišli domov, smo pospravili svojo počitniško garderobo.

Na morju mi je bilo zelo všeč. Spoznala sem tudi deklice iz Nemčije. Upam, da bomo tudi letos šli na morje.

Anja Fladung, 4. a

Mavrična muca, Anja Brumen, 1. a, barvni svinčnik

ČEZ DVAJSET LET

Sem Marina. Pred dvema tednoma sem se poročila z moškim, ki ga zelo ljubim. Sedaj pričakujeva punčko, ki jo bova verjetno poimenovala Lana. Z možem živiva v mirni vasici. Po poklicu sem frizerka in sem zelo uspešna. Mož poučuje na srednji šoli. Za mesec dni bova odpotovala, ker želiva, da bi se hčerka rodila v posebnih krajih. Tam si bova odpočila in uživala. Na dan poroke sva si obljubila, da se bova spoštovala in ljubila. Ko sem bila še majhna, sem si obljubila, da moj mož ne bo pil alkohola in ne bo kadil. V »najini« vasici sva si zgradila lepo hišo. Ni velika, a zame je prelepa. Ker imava rada živali, imava posebno sobo, v kateri najdejo dom izgubljene živali.

Vsak teden darujeva nekaj denarja Karitasu za uboge otroke.

To je moja zgodba, takšno je življenje, kakršno si zamišljam čez dvajset let.

Marina Mihelak, 6. t

NA NAŠI ŠOLI

Na naši šoli
je lepo,
ko na tekmi zmagamo.

Ko jim gole zabijamo,
jih zelo »znerviramo«.

Drugi selektorji so živčni vsi,
naš trener pa se veseli,
da bomo znova zmagali
in pokal osvojili mi.

Ko prvaki postanemo mi,
nam čestitajo čisto vsi.

Marjan Horvat in Jernej Polanec, 6. b

Pustne maske, Ana Druzovič, 4 leta, vrtec Trnovska vas, akvarel

KURENT

Kurent je doma na Ptujskem polju. Februarja začne odganjati zimo. Hodi od hiše do hiše. Na glavi ima rogove, na katerih so pisani trakovi in puranja peresa. Glava je iz ovčje kože. Na njej so izrezane oči, usnjen nos in dolg jezik. Zobje iz belega fižola so nanizani na nitki. Ima tudi brke iz sirka, to je rastlina, iz katere delajo metle. Tudi kožuh je sešit iz ovčje kože. Okrog pasu ima zvonce in robce, v rokah drži ježevko. Na nogah ima rdeče nogavice, s katerih visijo cofki. Kurent je obut v črne usnjene čevlje. Tisti, ki ima okrog pasu največ robcev, je najlepši. Kurent odganja zimo. Spremlja ga tudi prijatelj hudiček. Pa niso samo kurenti tisti, ki odganjajo zimo, temveč tudi druge različne maske, v katere se maskiramo v pustnem času, času norčij.

Maruša Kores, 5. a

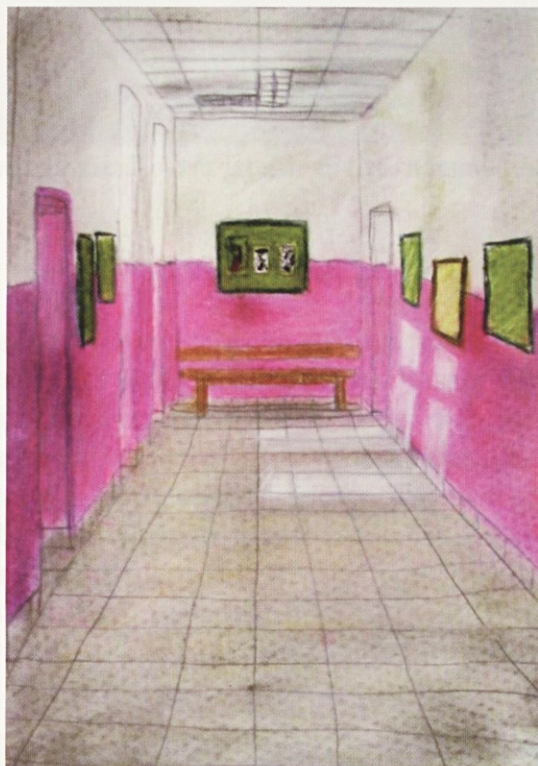

Škrat, Valentina Turk, 6. b, poslikana keramika

MY FAMILY

I have got two brothers and two sisters. My sister Brigita is twenty-two years old. She likes to talk to her friends. My sister Martina is sixteen years old. She likes to read. My brother Jože is nineteen years old. He works in a hospital. My brother Janez goes to school. He likes to play computer games. My mother Irena is at home. She likes to cook and read. My father Janez goes to work every day. I am eleven years old. I like to play computer games, football and chess.

Rok Korent, 6. t

Hodnik 1, 2007, Natalija Rodošek, 9. b, pastel

PRAVA LJUBEZEN

Ljubezen je igra čustev, ki je ne moreš kupiti, lahko jo samo podariš. Ne vem, kako nekateri ne razumejo, da je ljubezen globoko čustvo, ki ga ne čuti vsak. Mi, najstniki, si domišljamo, da vemo, kaj je prava ljubezen, in mislimo, da smo že zaljubljeni v fanta oziroma dekle, če nam je samo všeč. Pri odraslih pa je to drugače, ko se v nekoga resnično zaljubijo, ga več ne izpustijo iz rok. Nekateri pa ne iščejo resnega partnerja in si pač privoščijo ženske ali moške ter jih prizadenejo. Ko je kdo v ljubezni prizadet, to v duši zelo boli in kar nekaj časa traja, da prebolimo. Zato naj vsak pri sebi razmisli, kaj je to prava ljubezen in ali je za osebo, za katero misli, da je vanjo zaljubljen, pripravljen storiti vse.

Saša Fras, 8. a

BIŠ NEKOČ

Tukaj, kjer stoji zdaj naša hiša, je nekoč rasel gozd. Moj pradedek Jakob Herga ga je posekal in postavil leseno ter z blatom ometano hišo, v kateri je imel skromno čevljarstvo delavnico.

Ob zimskih večerih so se domači zbrali in luščili bučna semena.

Takrat je tu živelo večinoma kmečko prebivalstvo. Takrat mladina ni poznala diskotek, ampak so se zabavali na balih, ki so jih prirejali doma.

V tistih časih so bile le nekatere poti posute z gramozom.

Tudi cesta, po kateri sedaj hodim v šolo, ni bila vozna, ampak je bila le obraščena pešpot.

Ljudje se niso zaposlovali, ampak so skromno živeli od kmetijstva.

Tako se je odvijalo življenje nekoč v našem Bišu.

Anja Klasič, 4. t

POMLAD

Pomlad je čas,
ko obdaja ljubezen nas,
pomlad je takrat,
ko imaš nekoga rad.

Pomlad je takrat,
ko rožice vzcveto
in ptički veselo nam pojo.

In je tudi takrat,
ko sonce naše dni obsije,
in ko tihi vetrič prijetno čez dolino se vije.

In ko je pomladi konec,
čakamo na poletje,
da prinese spet novo doživetje.

Tanja Matjašič, 9. b

Domača žival, Laura Murko, 4 leta, vrtec Trnovska vas, barvni svinčnik

NAJLJUBŠE POČITNICE PRI BRATRANCU

V sredo sem šel k bratrancu v Mestni Vrh. Tam smo igrali košarko, računalniške igrice in nogomet ter gledali televizijo. V četrtek smo šli v Ptujске toplice. Tam smo plavali, se igrali pod vodo, potapljali in spuščali po toboganu. S sestro in z bratrancem smo se zaleteli. Ob 20. uri smo šli domov. Gledali smo televizijo in šli spat. V petek sva se s sestro vrnila domov.

Sebastijan Kores, 4. a

MOJA VAS – BIŠEČKI VRH

Bišečki Vrh je od Trnovske vasi oddaljen slab kilometer in do tja lahko prideš po dveh cestah: skozi Kužno ali skozi Hum. Mi ga delimo na spodnji Bišečki Vrh in zgornji Bišečki Vrh. Nekoč so prevladovali kočarji, viničarije in zidanice, tako imenovani vrhi, ki jih zadnja leta obnavljajo.

Opisala bom, kakšen je danes, kako ga poznam jaz. Ko prideš skozi Kužno, je na desni strani kmetija Požegar, na kateri imajo kmečki turizem, ki je tudi prvi v občini Trnovska vas. Prav tako je tam tudi mesnica, saj vzrejajo prašiče. Ukvarjajo se tudi z vinogradništvom. V Bišečkem Vrhju imamo farmo piščancev, katere lastniki so Lahovi. Imamo tudi dve veliki kmetiji, na katerih se ukvarjajo z živinorejo, to so Rojkovi in Murščevi – po domače Šolkovi. Imamo zelo lepo razgledno točko, to je Savrov breg. V Bišečkem Vrhju sta tudi dve kapeli in križ. Prva kapela je pri Požegarjevih, druga pri Murščevih, križ pa stoji pri Pelclovih, sedanji lastniki so Požegarjevi. Malo vstran od Pelclovega križa je vodnjak, ki se imenuje Pod gabrom. Nekoč je stala v Bišečkem Vrhju velika enonadstropna hiša, ki so ji rekli štok. Tam se je rodil moj dedek.

Na mestu, kjer zdaj živimo mi, je nekdanji prebival pesnik Matija Belec, ki je izdal zbirko pesmi Solzna Avstrija, izdeloval pa je tudi domače orglice iz trstike. Na sedanjem obračališču avtobusa je bila nekoč tako imenovana Gmajnska mlaka. Blizu nas je tudi Papeževa graba, kjer vsako zimo, če je dovolj snega, prirejamo smučarska tekmovanja.

To je moj Bišečki Vrh, ki ga imam zelo rada.

Ana Švarc, 4. t

MISEL

Misel je le ena!

Lahko je prošnja,
ki je vedno zaželena.
Lahko je ljubezen stara,
skoraj že pozabljena.

Lahko je voščilo,
da sreča naj živi,
saj vsak si želi
živeti srečne dni.

Včasih je misel slaba
in nam slabo želi.
Takrat prisluhni srcu
in ne pozabi prižgati luči.

Maruša Horvat, 8. a

BISTVO JE OČEM NEVIDNO

Ljudje smo različni. Nekateri so veliki, drugi majhni, eni okroglih ali dolgih obrazov, drugi široke ali vitke postave. Razlikujemo se po vsaki podrobnosti našega telesa, ki je edinstvena za vsakega posameznika. Tako je tudi z umom. Dve različni osebi lahko za enako stvar vidita popolnoma različne lastnosti.

Um in telo nista neposredno povezana. Če je nekdo lep, še ne pomeni, da je tudi prijazen. To nas velikokrat zavede. Morda obstajajo tudi ljudje, ki se z nikomer ne razumejo, imajo pa vsaj kakšnega prijatelja, ki jim je soroden po umu. Ta jih razume.

Prijateljstvo. Dva človeka se srečata in se morda na začetku sploh ne razumeta preveč. Ko pa preživita nekaj dni, morda tednov, mesecev skupaj, pa se med njima pletejo vezi. Drug drugega nekako potrebuje. Brez prijatelja jima je dolgočasno, ne zabavata se kot tedaj, ko sta skupaj. Tudi v družinah je prijateljstvo. Morda pa ne v vseh. Nekateri ljudje so kruti, hladni do sočloveka, saj so morda doživeli ponižanje, nezadovoljstvo, zato svojo bolečino prenašajo naprej. Tudi živali so lahko prijatelji. S tem ko jih hranimo in jih razvajamo,

skrbimo zanje in tudi one nas vzljubijo.

Bistvo je očem nevidno – videti moramo s srcem, dopustiti ljudem, da se predstavijo, povedo svoja mnenja. Z opazovanjem njihovih navad se lahko od njih veliko naučimo. Morda se kdo zdi zelo umirjen, a se včasih igra s prsti, ker je živčen. Pravo podobo človeka spoznaš takrat, ko stori nekaj, česar po navadi ne bi, česar mu ne bi pripisal. Torej ne smemo vselej verjeti očem, kajti velikokrat lažejo, lepoto in resnico vidimo ter čutimo s srcem in z dobrimi mislimi.

Jernej Murko, 9. a

ČRMLJA

Kraj Črmlja je druga najmanjša vas v občini Trnovska vas. Ima 28 hiš in 92 prebivalcev. Najstarejša Črmljanka je gospa Matilda Švarc, ki je 10. marca dopolnila 96 let. V naši vasi stojita dve kapeli in kužno znamenje, blizu katerega je tudi rimsko grobišče. Skozi vas teče potok Črmlja, ki potem priteče v bližino naše šole. Pri domačiji Kronvogel raste hrast, star več kot 200 let. Njegov obseg v višini enega metra je 620 cm. Njegovo votlo deblo je dom za sove. Črmljanci se preživljajo s kmetijstvom, nekaj pa je tudi delavcev.

Boštjan Rola, 4. t

Hodnik P., 2007, Valentina Burina, 9. b, pastel

IMELI SMO TEHNIŠKI DAN

Zjutraj sem prišel v šolo, se preobul, šel v razred in pozdravil učiteljico. Bil je drugačen dan, saj smo imeli tehniški dan. Pripravil sem si stvari.

Čez nekaj časa je učiteljica povedala navodila. Najprej smo pudingov lonček okrasili s trakci iz kolaž papirja. Izbral sem rumeno in rdečo barvo. Košarice smo izdelovali do malice.

Po njej smo začeli barvati jajčka. Najprej nam je učiteljica pokazala in spoznali smo novo tehniko – marmoriranje, nato smo se lotili dela še sami. Vsakemu izmed nas so jajčka zelo lepo uspela. V košarico smo nasuli travo in ko so se jajčka posušila, smo jih dali vanjo.

Nato smo še naredili voščilnice.

Bilo je zelo lepo. Ta dogodek mi bo ostal v spominu.

Jan Bubnjar, 5. a

MOJA SOBA

Moja soba je pospravljena,
kdaj pa kdaj razmetana.

V njej je malo oblačil,
je pa veliko ličil.

Zjutraj je postelja pospravljena,
zvečer razmetana.

V njej imam tudi medvedke,
ki plešejo kot baletke.

Na steni je ura, ki tiktaka,
naj bo moja soba vedno taka.

Adrijana Koser, 7. a

DELO Z NADARJENIMI

Predstavili vam bova, kako potekajo učne ure z nadarjenimi učenci.

Z urami za nadarjene sva začeli oktobra, najprej z matematičnimi ugankami oziroma logičnimi nalogami. Gospa pedagoginja Maja Nerat, ki vodi najine učne ure, nama je pokazala zanimive matematične uganke, ki sva jih reševali. Nato sva si ogledali risani film z naslovom Ledena doba 2 oziroma Ice Age 2, ki nama je bil zelo všeč. Kasneje sva se podrobneje seznanili z ledeno dobo v enciklopedijah. O njej sva se naučili veliko novega. Po novem letu sva začeli z mediacijo, h kateri sva povabili še najinega sošolca Filipa. Takrat smo se naučili postopka mediacije, to je mirnega reševanje sporov. S tem želimo pomagati vsem, ki se prepirajo. Pripravili bomo tudi svojo reklamo. Kasneje smo igrali družabne igre za razvoj možganov, reševali sudoku in se predvsem veliko naučili. Najbolj všeč nam je bila mediacija. Upamo, da se bomo pri urah za nadarjene še naprej tako zabavali. Poskusite spore reševati s pomočjo mediacijo.

Larisa Pukšič in Aleksandra Kramberger, 5. t

V učilnici, Aljaž Muršec, 3. a, kolaž

BILO ME JE STRAH

Ko sem se prvič peljal s »kroserjem«, me je bilo strah.

Bilo je sončno jutro, ko me je oče zbudil in rekel, da nekam greva. Odpeljal me je v trgovino s »kroserji«. Izbral sem si modrega znamke YAMAHA. Ko sva plačala, sem se že vozil pred trgovino. Potem me je oče odpeljal v Osek, da sem se vozil. Dobil sem tudi opremo za dirkača, najlepši del sta čelada in rokavice. Treninge sem imel večkrat na teden. Moja prva skakalniška preizkušnja je bila na skakalnici 4, ta je bila najvišja in najnevarnejša. Proga je bila zelo zapletena. Prvi padec sem doživel prav na tej skakalnici. Treniral sem tudi doma. Najraje sem se vozil po gozdu.

Potem sem »kroserja« prodal in si kupil novega. Zdaj imam malo višjega in močnejšega.

Rok Brunčič, 5. b

KDO SI TI?

Zame si sreča,
ki mi sije iz oči.

Zame si ljubezen,
ki ob tvojem nasmehu vzdrhti.

Si tudi strah,
ki v dnevih brez tebe
skupaj z mano tone v pozabo.

Zame si sončni žarek,
ki si ga moje srce želi.

Daješ mi lepoto v življenju,
ki včasih znajde se v trpljenju.

Si dejstvo, ki boli,
če te v bližini ni.

In to si ti –
moja prijateljica.

Sandra Arnuš, 8. b

MOJA PRVA NOGOMETNA TEKMA

Ko sem prišel v šolo, sem začel trenirati nogomet. Bil sem navdušen. Prva nogometna tekma je bila na Ptuj. Igral sem kot prvi napadalec. Zmagali smo 6 : 0, zato smo se uvrstili v polfinale. Dobili smo pokal. Veseli smo bili zmage. Trener nas je pohvalil.

Tomaž Pesek, 3. a

NAŠA UČITELJICA – OPIS

Naši učiteljici je ime Milena. Ima rjave kratke lase in rjave oči, pogosto si nadene očala. Je srednje postave. Vedno nosi zlato ogrlico. Malokdaj ima oblečene hlače, skoraj vedno je v krilu. Danes ima čevlje s peto. Oblečeno ima zeleno žametno suknjo in zeleno krilo. Na roki nosi črno uro. Roko ji krasita še zlata zapestnica in stekleni prstan.

Lidija Korent, 3. t

POUK ZA NADARJENE

Ob četrtnih smo se Matej, Larisa, Maja in Eva zbirali pri pouku za nadarjene. Začeli smo oktobra in dolgo čakali datum srečanja. Začeli smo z zabavno matematiko in nadaljevali s filmom Ledena doba 2. Bil nam je zelo všeč, priporočamo, da si ga ogledate. Ogledali smo si tudi knjige in se podrobneje seznanili s tistim obdobjem. Največ časa smo posvetili vrstniški mediaciji, to je reševanju sporov na miren način. Seznanili smo se s pravili in postopki mediacije. Vabimo vas, da skupaj z nami rešite svoj spor. Igrali smo se igre za razvoj možganov.

Upamo, da bomo s tem še nadaljevali in se imeli lepo.

Larisa Ziško, 6. b, Matej Žula, 6. a, Eva Hrastar in Maja Plohl, 5. a

PRAZNOVANJE ROJSTNEGA DNE

Na praznovanje rojstnega dne sem povabil sošolce. Prišlo jih je pet. Prinesli so mi darila. Igrali smo računalniške igre. Nekateri smo se igrali z lego kockami. Jedli smo pico in torto. Čas je hitro minil. Zadnji je odšel Aljaž.

Nejc Pesek, 3. a

Tihožitje s skledo, 2006, Rok Lenart, 8. b, tempera

OBISKALA NAS JE TETA IZ AMERIKE

Teta Marinka je poslala Tini in Marku pismo, v katerem je sporočila, da pride na obisk z letalom. Tina in Marko sta šla zgodaj spat. Zjutraj nista mogla jesti, ker sta bila vznemirjena od pričakovanja. Končno je pozvonilo in pred vrati je stala teta Marinka. Tini je prinesla ogrlico iz školjk, Marku pa zlato uro. Potem so pojedli kosilo in teta Marinka je morala domov.

Aljaž Muršec, Tomaž Pesek, Matic Kranjc,
Matjaž Emeršič in Tomas Brumen, 3. a

FOLKLORA

Predstavila vam bom otroško folklorno skupino Destrniki, ki jo obiskujem. Za sodelovanje sem se odločila, ker zelo rada plešem, še posebej uživam v narodnih plesih.

Vaje imamo vsako soboto ob 15. uri in vadimo približno dve uri. Zaradi te obveznosti marsikdaj ne morem kam s starši, a me to ne moti.

Otroško folklorno skupino obiskuje 12 članov. Sem med najmlajšimi, le dva sta še mlajša in hodita v vrtec. Plesati nas uči Marko Pukšič. Pomagata pa mu tudi plesalki, ki obiskujeta odraslo folklorno skupino. Učimo se narodne plese, sedaj se pripravljamo na revijo, ki bo 28. marca v Cirkovcih. Zaplesali bomo nekaj znanih plesov in plesno igrico.

Venesa Kuhar, 3. t

Hudiček, 2007, Tamara Krajnc, 6. b, poslikana keramika

NAROBPE PEPELKA

Nekoč je živela družina: oče, mama, bratec in sestra. Bili so revni, a zelo prijazni. Z njimi pa je v razkošnem prizidku živela zelo bogata in ošabna Pepelka. Nekega dne je gusar Robotko napadel državo. Ob napadu je porušil tudi lep Pepelkin prizidek. Morala se je preseliti k revnim sosedom. Iz ošabne deklice je ob bratcu in sestrici postala prijazna in lepa deklica.

David Majcen, 3. t

ZAHVALA NARAVI

Zahvaljujem se ti za vse darove, za vsak lep dan, ki ga preživljam v vsej tvoji lepoti. Zelo sem vesela, da si kljub slabemu ravnanju ljudi, ki te uničujejo, še vedno radodarna. Želim si, da bi ostala taka naprej.

Anja Klasič, 4. t

Muca copatarica, Alen Sekol, 2. t, oljni pastel

ŠLI SMO NA OBISK K DEDKU MARTINU

Tina, Maša in Jernej so šli na obisk k dedku Martinu. Vozili so se dobri dve uri. Ko so prišli do dedkove kmetije, je bil že večer. Pojedli so večerjo.

Zjutraj, ko je sonce vzšlo, so se odpravili na delo. Ko so vse postorili, so se odpravili na zajtrk, nato so odjezdili v mesto.

Vrnili so se na kmetijo in živalim zaželeli lahko noč. Potem so se odpravili domov.

Neja Hrastar, Barbara Gabrovec, Jernej Plohl,
Žan Šmid in Aljaž Vajskopf, 3. a

PRAVI OTROK SEM ...

(Razmišljanje ob pesmi Nka Grafenauerja: Pravi otrok sem)

- kadar se ne bojim, ko sem priden in se ne kregam, ko ne lažem atiju in mami pomagam
Anja Fladung, 4. a
- ko se učim in hodim v šolo
Gregor Horvat, 4. a
- ni me več strah, samo moje starše je vedno strah za mene. Nikoli ne grem nikamor sam, ne k babici, ne k botrci, ne k sestrični, nikamor ne grem sam
Simon Koser, 4. a
- nikoli si ne privoščim, kar si privoščijo starši, nikamor ne grem sam
Tilen Lacko Kolar, 4. a
- da lahko delam, pomivam posodo, delam, kar mi starši naročijo in dovolijo
Melisa Pšajd, 4. a
- ničesar se ne bojim, le moja muca se boji orehov
Anja Muršec, 4. a
- vedno sem v hiši strahov. Strah me je kače in krokodila, še bolj pa vožnje z ladjo in letalom
Nina Sluga, 4. a

Marjetka, Lina Zelenik, 1. a, barvni svinčnik

JULIJINA ZGODBA

Bil je sončen, poletni dan, zato sem se odpravila kolesarit. Zavila sem proti Ptujju in se ustavila pri prvem sladoledarju. Kupila sem sladoled in sedla na tla zraven kolesa. Opazoval sem ljudi, ki so hodili mimo, in naenkrat zagledala mlado, zbegano gospodično v starinskih oblačilih.

Najprej sem pomislila, da poteka na gradu kakšna prireditve, ko pa je stopila k meni in me je vprašala, če je še daleč do Italije, sem mislila, da je priletela iz prazgodovine. Začudeno sem jo pogledala. Najverjetneje je mislila, da sem jo tako pogledala, ker se ni predstavila. Rekla je: »Oh, oprostite mi prosim, gospodična, oprostite mojo nevljudnost. Sem Capuletova Julija in prihajam iz Verone.« Če ne bi sedela na tleh, bi se lahko zgodilo, da bi tja padla. Nisem vedela, ali naj se smejim ali pa raje vprašam, kje je skrita kamera. Izbrala sem prvo. Smešna mi je bila že njena obleka, še bolj pa to, da me je vikala. Po nekaj sekundah me je vprašala, kaj je tako smešno. Ko sem ji povedala, da se je Capuletova Julija ubila že konec 16. stoletja, zdaj smo pa v 21., me je začudeno pogledala. V oči so ji privrele solze, meni pa ni bilo popolnoma nič več jasno. Zaradi mojega debelega pogleda, je začela pripovedovati: »Nisem umrla. Z Romeom sva skupaj pobegnili in ker naju niso našli, so naju razglasili za mrtve.« spet je pričela jokati.

»Pobegnili sva takoj po poroki in na poti srečala znanstvenika, ki je izumil časovni stroj. Prosila sva ga, naj naju kam skrije in takoj je bil navdušen, da bo lahko preizkusil svoj izum. Ponudil nama je možnost, da naju bo tako dobro skrila, da naju nihče več ne bo našel. In tako se je tudi zgodilo. Poslal naju je v prihodnost. Od takrat je preteklo že nekaj let. Ko sva pripotovala, je bilo vse tako čudno. Romeo je želel potipati kamenje, ki se je stopilo na cestah. Zato je stopil na cesto, da bi potipal to čudo. Pa je pripeljal nek voz, ki je prevažal konje, namesto da bi konji vlekli voz. Romeo ga ni videl, to čudo pa Romea prav tako ne, zato ga je povozil. Moj predragi Romeo je umrl. Zdaj pa že zelo dolgo tavam po tej čudni deželi in ne vem, kako naj pridem nazaj. Mi lahko pomagate?«

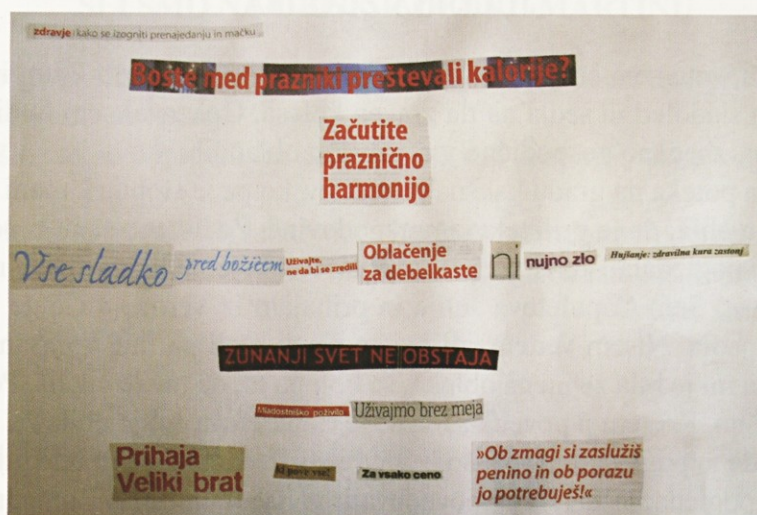
Samo začudeno sem jo gledala in jo vprašala, kam želi. Povedala mi je, da v Verono. Tako sem jo napotila na železniško postajo. Prvič je videla vlak in zato ni vedela, da je tudi ta lahko nevaren. Stopila je na progo ravno v trenutku, ko je mimo pripeljal vlak, zato jo je povozil. Sama sem nato sedla na kolo in se odpravila domov.

O tem, kaj sem doživela, raje nisem nikomur pripovedovala, saj bi me imeli za noro. Kdo pa še danes verjame v ... Vem pa, da sta najverjetneje Romeo in Julija skupaj, kjer koli že sta.

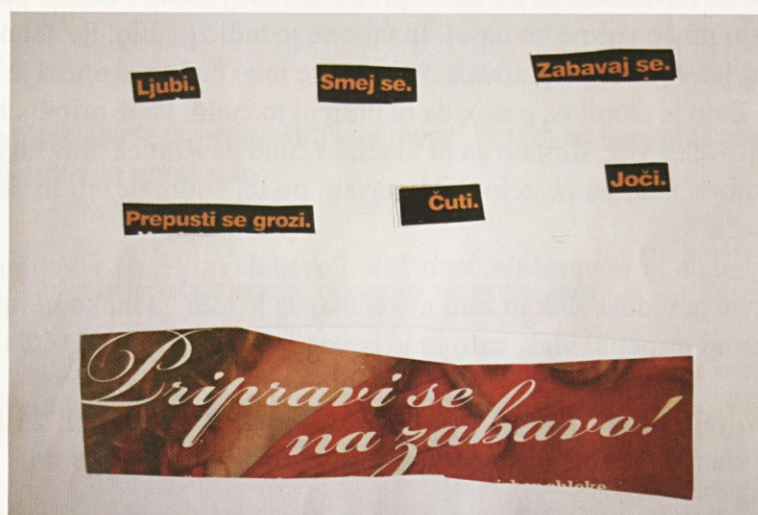
Valentina Burina, 9. b

Pesem, Tanja Matjašič, 9. b, kolaž

Pesem, Valentina Burina, 9. b, kolaž

Pesem, Nastja Križan, 9. b, kolaž

ŠPORTNI POZDRAV!

17. 4. 2007 je na naši šoli OŠ Destrnik-Trnovska vas potekala druga polfinalna tekma v ŠKL. Naši gostje so bili učenci iz OŠ Ilirska Bistrica, ki nas je gostila prejšnji teden.

Po izenačenem rezultatu na prvi tekmi smo kot domačini pričakovali ugoden razplet in s tem uvrstitev v finale tekmovanja ŠKL (nogomet).

Izteka se prva sezona tekmovanja, mi pa smo upravičili pričakovanja in se dokaj gladko uvrstili med najboljše ekipe OŠ v Sloveniji.

Tekma se je odvijala v strašnem tempu in ob huronskem navijanju učencev naše šole odličen rezultat ni smel izostati. Zmagali smo z rezultatom 8 proti 4. Veselja kar ni hotelo biti konec, ekipa pa je v mislih že na finalni tekmi, ki bo v Ljubljani.

Lepo bi bilo, če bi v finalu zmagali, da bi dosegli prvi gol, kot ga je na uvodni predstavitveni tekmi na naši šoli dosegel tudi naš Destrničan minister Milan Zver.

On je delo začel, mi bi ga dokončali in se s tem zapisali v zgodovino ŠKL tekmovanj v Republiki Sloveniji.

18. 4. 2007 je na OŠ Destrnik-Trnovska vas potekalo področno tekmovanje v odbojki za mlajše dečke. Pravico do nastopa so si priborile ekipe OŠ Črešnjevec, OŠ Ljudski vrt, OŠ Destrnik-Trnovska vas in OŠ Pohorskega odreda. Vse ekipe so bile zelo izenačene, tekme pa negotove in polne borbenosti vse do zadnje točke. V izenačenem boju se je najbolje znašla ekipa OŠ Destrnik-Trnovska vas, ki je na koncu osvojila prvo mesto brez izgubljene igre. Drugo mesto je zasedla ekipa OŠ Ljudski vrt, tretje OŠ Črešnjevec, četrto pa OŠ Pohorskega odreda. Za OŠ Destrnik-Trnovska vas je ta dosežek zelo velik uspeh, saj v odbojki tekmujejo šele drugo leto. Odličen rezultat nas obvezuje, da bomo tudi v prihodnje nadaljevali z dobrim delom pri urah športne vzgoje in vidnimi rezultati na tekmovanjih.

Ekipa ŠKL OŠ Destrnik-Trnovska vas (foto: Drago Prelog)

Ekipa – odbojka dečki:
Matej Gorjup, Jernej Polanec, Sašo Arnuga, Rok Kajzer,
Sašo Kopčič, David Cizerl, Žan Krajnc, Thomas Pihler
(foto: Drago Prelog)

SONČNI GRIČ

Zbrala in uredila: Lilijana Pisar

Koordinator: Drago Skurjeni

Uredniški odbor: Sonja Lešnik, Milena Meznarič, Majda Kunčnik, Brigita Seidl,
Bojana Kolenko, Ivanka Kramberger, Alenka Murko, Anja Janžekovič, Valentina Burina

Besedila v tujem jeziku: Katja Gajzer in Klavdija Heric

Jezikovni pregled: Bojana Kolenko

Likovna oprema: Janko Marinič

Fotografije: Maja Nerat, Drago Prelog

Fotografiji na naslovnici: Drago Prelog

Tehnična podpora: Jean Bohorč, Boštjan Zemljarič

Naklada: 800 izvodov

Tisk: Založba Rokus Klett, d. o. o.

Republika Slovenija
OBCINA DESTRIŽNIK

Vintarovci 50
2253 DESTRIŽNIK

NEKTAR[®]

ptujske pekarnice in slaščičarne

TRGOVSKO PODJETJE
REPRO MATERIAL in ZAŠCITA
REPRIZA
MIKLOŠIČEVA 1, PTUJ d.o.o.

PAF, export-import, d.o.o.

Industrijska ulica 8
2230 LENART V SLOVENSKIH GORICAH

Nova KBM d.d.
Nova Kreditna banka Maribor

